

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

ปาหิมพานต์

โดย

ป. อินทรปาลิต

หนังสือขนาด หายไป....

แต่เพียงเอื้อมมือแตะบังโคลนเบา ๆ เครื่องกระจายเสียงจะแผดเสียงร้องทันทีว่า ขโมย ! ขโมย ! ซึ่งเสียงที่ร้องจะดังกังวาลไปในระยะไกลพอที่ตำรวจยามได้ยิน

เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วมา สี่สหายพากันไปรับประทานอาหารกลางวันที่ ชมพูยสง จอดรถสตูดิโอแห่งที่ไว้หน้าร้าน ถูกนักเลงตีขโมยรถเอาไป ว่างพากันไปแจ้งความยังสถานีตำรวจและภายในชั่วโมงนั้นเอง ตำรวจกองตรวาก็จับคนร้ายได้โดยละม่อม ขณะที่คนร้ายกำลังถอดขบวนรถออกศาลได้พิพากษาตัดสินจำคุกคนร้ายทั้ง 2 คน คนละ 2 ปี 6 เดือน

การขโมยรถยนต์กำลังระบาดทั่วกรุงเทพฯ ดังนั้น ดร. ดิเรกจึงคิดประดิษฐ์กรรมขึ้นขึ้น
บายวันนั่นเอง

การติดตั้งเครื่องมือพิเศษนี้ได้ทำขึ้นที่โรงรถยนต์หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ดิเรกได้ใช้เวลาชั่วโมงเศษติดเครื่องมือนี้ ซึ่งดู ๆ ก็ไม่สู้จะยากเย็นอะไรนัก แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้อย่างยอดเยี่ยมในวิชาวิทยาศาสตร์แล้ว ให้คิดจนตายก็ทำไม่ได้ พล นิกร กิมหงวนยื่นมองดูอยู่ตลอดเวลาสามสหายรู้สึกสนใจมาก

นายแพทย์หนุ่ม ฝูงกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลสวมเสื้อกล้ามทั้ง ๆ ที่เขาแขนลีบไม่มีกล้ามเนื้อ หน้าตาเต็มไปด้วยเหงื่อ มือทั้งสองเประเอื้อนน้ำมันเครื่องเขยื้อนแก๊งค์ มุศรีชะเข้าไปในกระป๋องครอบเครื่องยนตร์ ทำงานอย่างตั้งอกตั้งใจ

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับนิกร

“เฮ้ย หมอมันยืนแก๊งค์ยังงี้ น่าเตะเหลือเกินสิ เอออะคนละป้าย ยืนเปรี๊ยะปากอยู่นานแล้วไม่รู้จะทำอะไร”

ดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ

“อย่าเล่นนะโว้ย ฝรั่งไม่ชอบ”

พลจู้ปากห้ามเพื่อนทั้งสอง

“อย่าไปแก๊งค์มันน่า คนกำลังทำงาน” แล้วเขาก็เดินเข้ามายกมือตบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ “เสร็จหรือยังหมอ”

ดิเรกพูดพลางทำงานพลาง

“เสร็จเดี๋ยวนี้แหละ กำลังต่อสายไฟอีกนิดเดียวเท่านั้น”

พลหันมายิ้มกับเพื่อนทั้งสอง

“ถ้าดิเรกมันทำสำเร็จ รถของเราก็คงไม่หายอีก”

กิมหงวนว่า “กันจะออกทุนให้มันทำขายเป็นงานใหญ่ เชื่อว่าคงขายดิบขายดีมาก เจ้าของรถทุกคนจะต้องซื้อ”

นิกรขัดคอขึ้นทันที

“ก็ไม่แน่ว่า จะปลอดภัย ผู้ร้ายเดี๋ยวนี้ไม่ใช่ผู้ร้ายที่มุ่งโสร่งอยู่ตามโรงยาผี คนที่มีความรู้สูง ๆ หากินในทางทุจริตมากขึ้น ถ้าไปโดนผู้ร้ายที่มีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ มันอาจจะมีวิธีแก้ไขขโมยเอารถไปกินได้อย่างหวาน ๆ”

ดร. ดิเรก เงยหน้าขึ้น โยนเครื่องมือลงในกระเป๋าทิ้ง จัดแจงปิดกระโปรงหน้าหม้อรถยนต์เรียบร้อย เขาเปิดประตูขึ้นไปนั่งตอนหน้ารถ เปิดสวิทช์พิเศษสำหรับบังคับเครื่องกระจายเสียงให้ทำงาน แล้วดิเรกก็ลงมาจากรถ ปิดประตูบังยิ้มให้เพื่อเกลอของเขา

“สำเร็จ!” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“ออไร่ สำเร็จแล้ว แก่สามคนทดลองดูได้ลองแตะะรอดูซิ เครื่องกระจายเสียงของกันจะร้องเอ็ดตะโลด้นบ้าน”

กิมหวงนอนยารู้เท็จจริงก็เอื้อมมือ จับประตูรถ ทันใดนั้นเครื่องมือพิเศษของ ดร. ดิเรก ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ขโมย ! ขโมย !”

อาเสี้ยเริ่มปล่อยมือออก สามสหายมีกิริยาท่าทางตื่นเต้นไปตามกัน

“เก่งมาก หมอ” พลพูดกับเพื่อนของเขา “กันแทบไม่เชื่อว่า ประดิษฐ์กรรมชิ้นนี้สำเร็จได้เพราะสมองของแก”

นิกรลองยกมือลูบบังโคลนเบา ๆ เสียงร้องดังขึ้นอีก

“ขโมย ! ขโมย ! อ้ายกรขโมยรถ”

นิกรดุ้งเฮือก หันมาแยกเขี้ยวกับดิเรก

“ไอ้กรขโมยรถนะ แก่ร้อง ไม่ใช่รถมันร้อง ฉันจำเสียงแกได้”

สี่สหายหัวเราะยิ้มพร้อม ๆ กัน อาเสี้ยยกมือตบว่า ดร.ดิเรก

“แกมันไม่ใช่คนเสียแล้ว ตัวเท่าลูกหมาเท่านั้น ความรู้มากมายมักมีความสามารถเท่ากับนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของโลก พอพิตพอเหวี่ยงกับท่าน เอดิสัน หรือมาโคนี ประดิษฐ์กรรมชิ้นนี้แกล้งทุนเท่าใดวะ”

ดิเรกนิ่งนึก

“ในราว 800 บาท

อาเสี้ยพยักหน้า

“กันตกลงให้ทุนแก่แสนบาท เพื่อตั้งโรงงานทำเครื่องมือนี้ แล้วกำไรแบ่งกันคนละครึ่ง”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่ง

“ไม่เอาละ ทำไว้ใช้ของเราเท่านั้น กันไม่มีเวลาพอที่จะควบคุมโรงงาน งานสำคัญของกันคือรักษาเพื่อนมนุษย์ที่ป่วยไข้ไม่สบายเดือนหนึ่ง ๆ ได้เงินค่ารักษาคนไข้ 8-9 พันสบายแล้ว ตั้งโรงงานมันยุ่งนัก ดีไม่ดีใครมันซื้อเอาไปดูตัวอย่างแล้วทำจำหน่ายบ้างเราก็แย่นั้น ทำไว้ใช้รถเราดีกว่า”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“กันอยากให้แกทำแต่รถขึ้นใหม่ ให้มันดังเป็นเสียงคนพูดคอยตะโกนร้องบอกคันตามถนนให้รู้เช่น รถจะแข่งขึ้นหน้ารถคันอื่น แต่เราที่ตะโกนขึ้นว่า ขอทางหน่อยไว้ย หรือ เฮีย-รถเดี่ยวข้ายหลีกไปรถจอด อะไรเหล่านี้”

ดิเรกสั่นศรีษะ

“ไม่ต้องคิดหรอก ปวยการ”

“อ้าว ทำไมละ”

“ถ้าจะเป็นอย่างแกว่า ง่ายนิดเดียว ถอดแต่รถออกเสีย ให้แกนั่งอยู่หน้ารถ ใช้ปากตะโกนต่างเสียงแต่ แกจะตะโกนอย่างไรก็ได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก พลมองดูรถสตูดิโอของเขา กล่าวถามดิเรกอย่างเป็นทางการ

“กันยังสงสัยอยู่ ดิเรก เครื่องกระจายเสียงมันจะดีกว่าขโมย ๆ เรื่อยไปยั้งนี้หรือ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ออไร มันจะร้องเรื่องไป จนกว่าขโมยจะลงมาจากรถ หรือจนกว่าตำรวจได้ยืนและจับได้ แกสามคนมาดูสวิทไฟพิเศษอันนี้ กันทำซ่อนไว้อย่างมิดชิด” พุดจบดิเรกก็เปิดประตูออกอธิบายให้เพื่อนทราบ “ทุกครั้งที่เราลงจากรถ เราต้องเปิดสวิทไฟพิเศษอันนี้ไว้ และก่อนที่เราจะขึ้นมานรถเราต้องค่อย ๆ เชื่อมมือเข้ามาในหน้าต่างปิดสวิทไฟเสียก่อน อย่าลืมว่าถ้าเราถูกตัวรถก่อนที่เราจะดับสวิทไฟนี้ อย่าบอกให้คนอื่นรู้เป็นอันขาดรู้กันแต่ในบ้านเราเท่านั้น”

พลถามว่า “ผู้ร้ายมันไม่มีวิธีแก้ไขหรือ?”

ดิเรกสั่นศีรษะ

“ผู้ร้ายมันจะรู้ได้อย่างไรว่า รถเรามีเครื่องมืออย่างนี้ ธรรมชาติผู้ร้ายขโมยรถเมื่อขึ้นนั่งบนรถได้ มันก็ใช้กุญแจของมันเปิดไฟ นำรถแล่นไปมันไม่ได้เตรียมการแก้ไข”

กิมหงวนยิ้มให้ดิเรก

“เครื่องมืออย่างนี้ฝรั่งทำได้หรือยัง?”

“โน-ฝรั่งยังทำไม่ได้ ทำได้ก็คนละแบบไม่เหมือนอย่างนี้ ที่อังกฤษ มีนักประดิษฐ์คนหนึ่งทำไฟฟ้าตัวหนังสือติดไว้ตอนข้างท่อไอเสีย ทำยรถถ้ารถของเราถูกขโมย ไฟฟ้าตัวหนังสือจะเปิดกระพริบตลอดเวลา บอกให้รู้ว่า ขโมย ๆ แต่ไม่สู้จะมีประโยชน์เท่าใดนัก เพราะผู้ร้ายอาจจะทำลายไฟฟ้าตัวหนังสือนั้นเสียก่อน ส่วนของกันไม่ถึงกับขึ้นนั่งขับหรือพอแตะรถยนต์ชนิดเดียวมันก็ร้องว่าขโมยทันที วิเศษกว่าของฝรั่งเป็นไหน ๆ ง่า- กันดับสวิทไฟแล้ว ที่นี้เราถูกตรงไหนมันก็ไม่ร้อง ต่อไปกันจะคิดเครื่องใหญ่ ๆ วางสายให้รอบบ้านเรา สำหรับกันขโมยเข้าบ้านในตอนกลางคืน”

“เออ-ดีมากหมอ” พลพูดยิ้ม ๆ “หมูนี่ขโมยขุมันัก เมื่อวานบ้านพระประกอบ ก็ถูกขโมยขึ้นบ้าน คุณพระล่อด้วยวิธivolเว่อ วิ่งหัวซุนไปเลย”

ขณะนั้นเจ้าแห้วเดินเข้ามายืนเมียงมองอยู่หน้าโรงรถ เขาแต่งกายอย่างเรียบร้อย นุ่งกางเกงขาวยาวสีขาว สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเดียวกับลักษณะท่าทางของเจ้าแห้วไม่บอกว่าเป็นคนใช้เลยราวกับว่าเขาเป็นลูกหลานเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หรือเป็นเพื่อนของสี่สหาย

“คุณหมอลครับ รับประทานคุณหญิงท่านใช้ให้มาเรียนคุณหมอว่าอย่าเพิ่งทดลองเครื่องมือจับขโมยสำหรับรถยนต์เลยครับ”

ดิเรกยิ้มตาไฟลง

“คุณอาหญิงท่านหนวหนูหรือ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“เปล่าครับ ท่านกำลังใจไฟกับพวกคุณหญิงรับประทานท่านบอกว่าเสียเรื่องขโมย ๆ มันดังมาก ไปลิศหน้าบ้านอาจจะนึกว่าเกิดขโมยขึ้นจริง ๆ รีบเข้ามาในบ้านเรา รับประทานท่านไม่ยอมให้ตำรวจเข้ามาในบ้าน”

สี่สหายอมยิ้มไปตามกัน

“คุณอาเก็บเมีย ๆ ของเรานี่ ติดไฟอย่างงอมแงม” นิกรพุด

“รับประทานเหมือนกับพวกคุณติดเหล้าแหละครับ”

พลยกเท้าเตะเจ้าแห้วผลักเข้าไป

“นี่แน่ ทลิ่งมากไปหน่อย”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ ยกมือลูกลมำกันแล้วสูดปาก กิมหงวนมองเจ้าแห้วจากศีรษะตลอดปลายเท้า

“หล่อจริง เจ้าแห้ว แต่งตัวจะไปไหนวะนั่งซ้ากสกินเสียด้วยไม่เลวไว้ย ใส่น้ำอบเสียดหอมฟุ้งเขียว คุณอาท่านใช้แกไปไหนวะ”

“เปล่าครับ”

“แล้วแกจะไปไหนล่ะ” พลถาม

เจ้าแห้วมีกิริยากระสับกระส่าย

“ง่า – รับประทานไปหาคุ้รักครับ”

สี่สหายหัวเราะก๊าก ดร.ดิเรกจ้องมองดูหน้าเจ้าแห้ว

“คุ้รักแกไครวะ”

“นางกนิทรครับ เจ้าแห้วพูดหน้าตาเฉย

“นางกนิทร” อาเสียดทวนคำดัง ๆ “เอาละซีแกริอ่านเสียดคนแล้ว ในที่สุด ดิเรกมันก็ต้องเดียดริอ่านชืดหุกชืดยาให้แกอีก”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทานขึ้นดัง ๆ รับประทาน อาเสียดเข้าใจว่ายังไงกันครับนี่”

“ก็แกบอกว่ คุ้รักแกเป็นนางกนิทร แล้วแกจะให้ฉันเข้าใจว่าอย่างไร ถ้าคุ้รักของแกไม่ได้ตามช่อง”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเสียด

“รับประทานไม่ใช่นางกนิทรตามช่องครับ”

อาเสียดค้อนควับ

“ถ้ายังงั้นนางกนิทรตะหวักตะบวยอะไรอีกล่ะ”

“รับประทานยาเสียดเคยเห็นนางกนิทรไหมครับ”

“เคยเห็นชืดวะ แต่งเสียดชืดชืด ทั้ง ๆ ที่คนทั้งประเทศเขาไว้ทุกซักัน ทาปาก ทาแก้มเขียนคืด ทาเล็บ นั่งรถจيبไปกับทหารฝรั่งหรือทหารแขก”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“นั่น มันกินแล้วนอนครับ ไม่ใช่กนิทร คุ้รักผมไม่เป็นนางกนิทรจริง ๆ ท่อนบนเป็นมนุษย์ ท่อนล่างเป็นนก มีปีกบินได้”

สี่สหายอ้าปากค้างไปตามกัน ต่างจ้องมองดูเจ้าแห้ว

“ไอ้แห้ว” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

“ครับ”

“แกไม่สบายเรอะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานสบายดีครับ ความจริงผมไม่อยากจะพูดเรื่องนี้กับพวกคุณเลย เพราะรู้ว่าจะอย่างไรเสียดรับประทานพวกคุณก็ต้องเข้าใจว่าผมบ้า มีอย่างทีไหนมนุษย์มีคุ้รักเป็นนางกนิทร แต่รับประทาน ผมสบบาลได้ว่า ผมมีคุ้รักเป็นนางกนิทรจริง ๆ”

นายแพทย์หนุ่มมองดูเจ้าแห้วอย่างอนาถใจ

“โอ้ – เป็นไปได้ อย่างนี้คิดอะไรให้มากเลยวะ แห้ว กลับขึ้นไปบนตึกนอนพักผอนเสียดเถอะ”

เจ้าแห้วสคืดงโยง

“แล้วกัน รับประทานคุณหมอบเข้าใจว่าผมเป็นบ้าหรือนี่”

ดิเรกหัวเราะ

“ไม่ได้เข้าใจหรอก แต่มั่นใจทีเสียด”

พลยกมือตบปากคนใช้ของเขา

“อย่าทำใจให้ฟุ้งสร้านเลยแห้ว”

“ปัด โธ่” เจ้าแห้วเอ็ดตะโล ให้รากเลือดแดงช็อค รับประทานผมมีคู่รักเป็นนางกนิษฐจริง ๆ หล่อนชื่อสุมาลี สวยราวกับหยาดฟ้ามาดิน”

“จากเสียอันหนักแน่นของเจ้าแห้ว แสดงว่าเขาไม่ได้โกหก และสติสัมปชัญญะของเขาก็ยังคงอยู่ครบถ้วน คราวนี้สี่สหายต่างแปลกใจไปตามกัน

“เจ้าแห้ว แม่สุมาลีของแกอยู่ที่ไหน ?”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“อยู่ป่าหิมพานต์ครับ”

สี่สหายทำคายนพร้อม ๆ กัน และหันมามองหน้ากัน ดร.ดิเรกพูดเสียงเครือ

“อย่าสงสัยเลยพล ไปแน แบบเดียวกับนายอาคมไม่มีผิดอย่างนี้เขาเรียกว่า บ้าฟุ้งสร้าน ปล่อยอารมณ์ไปตามเรื่อง วาดสิ่งต่าง ๆ ขึ้นในสมองแล้วทักทักเอาว่าเป็นจริง”

เจ้าแห้วไม่โจนหัวเราะ

“รับประทาน ก็น่าจะทำให้คุณหมดเข้าใจว่าผมเป็นบ้าหรือครับ คุณหมดคงคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะไม่เคยมีใครเห็นนางกนิษฐจริง นอกจากรูปปั้นแกะสลักที่มีอยู่ตามวัด”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“คู่รักของแกเป็นรูปปั้นยังงั้นหรือ”

“ปัด โธ่” เจ้าแห้วคราง “มันจะมีรสชาติอะไรครับ คู่รักของผมรับประทานเป็นนางกนิษฐที่มีชีวิตจิตใจจริง ๆ พูดได้ขอละเก้ง เหาะได้เสียด้วยให้ตื่นตายเถอะครับ ผมไม่ได้โกหกเลย”

นายพัชราภรณ์ มองดูหน้าคนใช้ของเขาอย่างแปลกใจ จะว่าเจ้าแห้วมีสติปัญญาวิปลาศ เจ้าแห้วก็ยังพูดจารู้เรื่องดีอยู่ กิริยาท่าทางไม่บอกว่าเป็นบ้าเลย

“แห้ว พูดให้เข้าใจหน่อยเถอะวะ ฉันทงไปหมดแล้ว ฉันทคิดว่าถ้าแกไม่บ้าฉันก็บ้า”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานทั้งคุณและผมไม่มีใครบ้าหรือครับ ง่า – รับประทานผมจะเล่าให้ฟัง แม่สุมาลีของผมเป็นนางกนิษฐอยู่เขาไกรลาศ”

“ว้า” นิกรตรง “เขาไกรลาศมันมีที่ไหนวะ ใ้แห้ว เลอะเทอะใหญ่แล้ว ข้าว่าแกไม่สบาย”

“ตามใจคุณเถอะครับ แต่เขาไกรลาศมีจริง ๆ”

“อยู่ที่ไหน” นิกรถาม

“อยู่ในป่าหิมพานต์นี่ซีครับ”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้ามันยุ่งกันใหญ่แล้วโว้ย เหาะตั้งต่างว่าเขาไกรลาศมีจริง ๆ ฉันทอยากจะรู้ว่าแกเดินทางไปได้อย่างไรกัน”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“ผมบอกคุณก็ไม่เชื่ออีก”

อาเสียพยักหน้า

“เอาเถอะ ฉันทจะพยายามเชื่อแก”

เจ้าแห้วนิ่งเงียบไปครู่

“ผมไปโดยวิธีถอดวิญญาณไปนะซีครับ รับประทานให้ท่านอาจารย์ทำพิธีให้ แล้ววิญญาณของผมเลื่อนลอยออกจากร่าง
ท่องเที่ยวไปในแดนสงบ อย่างที่ฝรั่งเขาว่า – ง่า – ไอ แฮฟ ชัท ทูจัส มายอายส์”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“แล้วยังไงอีก”

เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับดาราภาพยนตร์ พูดภาษาอังกฤษอย่างฉาดฉาน

“ทูโกเซลลิ่ง ทู เดอะ สกาย ทูโก เซลลิ่ง ฟาร์ อเวย์”

ดิเรกกระพริบตาถี่เร็ว

“แปลว่าอะไรวะ

“อ้าว – ผมจะไปรู้หรือครับ รับประทานผมไม่ใช่ฝรั่งนี่นา”

ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“แปลไม่ไม่แต่เสือกพูด”

“ครับ มันจะยากอะไรล่ะครับ ทูบี เต็ปท์ ฟออินสะเป๊กชั่น ออ แพรมัส บี เป็ด โอเวอร์ อเกน”

กิมหงวนทำคอกยื่น

“นั่นมันตัวรถวางรุ่นก่อนสงครามนี่หว่า”

“รับประทานรุ่นนี้ผมก็พูดได้เหมือนกัน บียอน ดิสบ็อยท อีส เอ๊าท์ ออฟ บาวด์”

พลขยับเท้าจะเตะ เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

“ทลิ่งมากไปแล้ว ไอ้เวร ชันกำลังสนใจเรื่องนางกนิษฐของแก แกว่าแกถอดวิญญาณไปเที่ยวเขาไกลลาดีไซม์ไหม ?”

“ถูกแล้วครับ เขาไกลลาดีในป่าหิมพานต์ สกุกเหลือเกินครับ รับประทานผมได้พบสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่เคยพบเคยเห็น ผมได้ชน
พรายหงส์ทองราชสีห์ พระยานาค นางกนิษฐ และอะไรต่ออะไรอีกมาก”

กิมหงวนรู้สึกสนใจไม่น้อย

“กันพอจะเข้าใจแล้ว”

“เข้าใจว่ายังครับ”

“แกถูกสกกดจิตดิ้นะซี แล้วอาจารย์ของแกก็บังคับจิตใจแกให้แลเห็นเป็นยังงั้นยังงี้”

“ไหมล่ะ รับประทานผมนี่แล้วว่าอาเสี่ยจะต้องเข้าใจอย่างนี้ ไม่ใช่สกกดจิต ถอดวิญญาณออกจากร่างเลยครับ หลับตา
พนมมือทั้งสองข้างปล่อยให้วิญญาณเลื่อนลอยไปในท้องฟ้า ทูโกเซลลิ่งทู เดอะ สกาย”

“ลำบากนักก็พูดแต่ภาษาไทยเออะวะ” นิธิตคอก

“นั่นน่าซีครับ การถอดวิญญาณไม่ยากเลย วิญญาณของผมเลื่อนลอยไปในท้องฟ้า ไปในที่ไกลแสนไกล ไปในดินแดน
ของป่าหิมพานต์ เทียวชมธรรมชาติอันสวยสดงดงามราวกับสวนสวรรค์ ตื่นตาตื่นใจยิ่งกว่าเที่ยว แพร่งสรรพศาสตร์มากมายนัก
รับประทานสกุกจริง ๆ ครับ ผมได้เห็นคนรูปร่างตัวเล็ก ๆ สูงคอคนเดียว บ้านเล็กเรือนน้อยงดงามมาก สร้างจากวิชาสถาปนิกอันสูง ในที่สุด
รับประทานผมก็ได้พบกับนางกนิษฐคนหนึ่ง หล่อนชื่อสุมาลี ”

อาเสี่ยถอนหายใจเบา ๆ

“สุมาลีบ้านเจ้หนอมกระมัง ”

“ว้าย” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง “ไม่ใช่ครับ รับประทานสุมาลีของผมเป็นนางกนิษฐจริงๆ”

ดร สิ้นศิริชะช้า ๆ

“เจ้าแห้วโกหกเป็นตุเป็นตะ มีอย่างไหนวะ ถอดวิญญาณได้”

คราวนี้เจ้าแห้วชักฉิว

"รับประทาน คุณหมอมไม่เชื่อ ไปกับผมซีครับ ผมจะพาไปเที่ยวป่าหิมพานต์"

พลพุดกับดิเรก

"เจ้าแห้วมันคงไม่กล้าโกหกเราหรอกหมอม อาจารย์เก่งๆมีเหมือนกันที่สามารถถอดวิญญาณได้ ครั้งหนึ่งกันสามคนเคยไปเที่ยววนรกและสวรรค์มาแล้ว ด้วยการถอดวิญญาณอย่างที่เจ้าแห้วว่า"

"อือ - เป็นแปลก" แล้วเขาก็ถามเจ้าแห้วว่า "อาจารย์ของแกคือใครกัน มีสำนักอยู่ที่ไหน?"

"อาจารย์ท่วมครับ มีลูกศิษย์ลูกหามาก สำเร็จวิปัสสนา อยู่ยงคงกระพัน มีความรู้ทางไสยศาสตร์ ยากที่จะหาใครรู้ได้ บ้านอยู่ทางถนนสีลมครับ รับประทานบวชเป็นพระมา ๑๐ ปีแล้ว เพิ่งลาสิกขาบทเมื่อต้นปีนี่เอง"

พลถามว่า "ทำไมถึงสึกเสียเล่า"

"รับประทานท่านไม่ยอมสึกหรอกครับ แต่ถูกเป็นปาราชุดกับผู้หญิง"

นิกรสอึ้งโหยง

"ปาราชิกไว้ย ไม่ใช่ปาราชุด"

"นั่นแหละครับ ความจริงท่านอาจารย์เป็นผู้บริสุทธิ์ รับประทานถูกคนอีกฉา จ้างผู้หญิงเข้าไปชอนไตกุฎิท่าน แล้วเอะอะขึ้น เจ้าคุณเจ้าอาวาสไม่รู้จักความจริง เลยบังคับให้อาจารย์ท่วมสึก"

"แกไปรู้จักมักจี่กับเขาเมื่อไร" นิกรถาม

"ผมรู้จักนานแล้วครับ รับประทานพวกคุณก็ทราบดีแล้วว่า ผมเลื่อมใสในทางไสยศาสตร์ อาจารย์ไหนเก่งๆ รับประทานผมไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์ทั้งนั้น รับประทานพวกคุณเห็นว่าเป็นของเหลวไหลก็ไปกับผมซีครับ ผมจะให้ท่านอาจารย์ถอดวิญญาณให้ จะได้ไปเที่ยวป่าหิมพานต์ด้วยกัน"

สี่สหายต่างมองดูหน้ากัน

"ไปเรอะ" พลถามดิเรก

"โอเค ไปก็ไป ฝรั่งเป็นอยากจะรู้เท็จจริงในเรื่องนี้ นักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถจะเข้าใจนักไสยศาสตร์ได้ ฝรั่งว่าไสยศาสตร์เป็นของเหลวไหล แต่ฝรั่งก็เคยพิศวง เมื่อแลเห็นโยคีในอินเดีย นั่งขัดสมาธิบังคับตัวเองให้ลอยสูงขึ้นจากพื้น งาม - มหาราชากองศ์หนึ่ง เคยเชิญฝรั่งไปดูโยคีของท่านแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆ ฝรั่งถ่ายรูปไว้และเขียนเป็นทำนองสารคดี ส่งไปลงหนังสือพิมพ์ ทำให้นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน"

กิมหงวนกล่าวถามเจ้าแห้ว "การกระทำพิธีถอดวิญญาณจะต้องทำอะไรบ้าง"

"รับประทานไม่ยากหรอกครับ มีดอกไม้ธูปเทียนเท่านั้น เงินค่านับครุคนละ ๑๐ บาท วันหนึ่ง ๆ มีศานุศิษย์ไปหาท่านอาจารย์มากมาย เพื่อขอให้ท่านถอดวิญญาณไปเที่ยวป่าหิมพานต์"

พลพยักหน้าช้า ๆ

"ดีแล้ว ฉันสี่คนจะไปกับแกเดี๋ยวนี้ จำไว้ว่าถ้าเรื่องนี้แกโกหกฉัน ทำให้ฉันเสียเวลา ฉันจะเตะแก"

"เอาซีครับ รับประทานผมรับรอง"

ดร ดิเรกพุดเสริมขึ้น

"ฝรั่งยังไม่ได้อะไร เนื้อตัวเประอะเปื่อน้ำมันรถทั้งนั้น ต้องขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียก่อน"

กิมหงวนพุดกับดิเรก

"ไปซี กันสามคนรอแกอยู่ที่นี้แหละ"

ดิเรกยิ้มเล็กน้อย จัดแจงเก็บกระเป๋าเครื่องมือช่อมรดกยนต์ แล้วเดินออกไปจากโรงรถ

สตูดิโอเสื้อรุ่น แล่นเข้ามาในตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของถนนสีลม เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนขับ นั่งเคียงคู่กับนิกร ซึ่งนั่งลับปะหงกมาตลอดทาง พล กิมหงวน ดิเรก นั่งอยู่ตอนหลังรถ

รถยนต์คันงาม หยุดนิ่ง หน้าเรือนโบราณชั้นเดียวหลังหนึ่ง มีรั้วรอบขอบชิด มันเป็นเรือนเก่าๆ เหมาะแก่ครอบครัวที่มีจำนวน ๓-๔ คนเจ้าแห้วหันมาบอกเจ้านายของเขา

"รับประทานนี้แหละครับ บ้านอาจารย์ท่วม"

กิมหงวนชะโงกตัวมาข้างหน้ายกมือดีดหูขวานิกรเต็มแรง แต่นายกระดิ่งทองหารู้สึกตัวไม่อำปากน้ำลายไหลยืด

"เฮ้ย!" อาเสี่ยเอ็ดตะโร ยกมือผลักศิรัษะเพื่อนเกลอของเขา

คราวนี้นิกรลืมหูลิง หันควับมาทางท้ายรถ โบกมือแล้วจู้ยี้ปาก

"อย่าเอ็ดไปโว้ย"

"ทำไม เสี่ยหงวนถาม"

"กั้นจะนอน"

สามสหายอดหัวเราะไม่ได้ ต่างพากันเปิดประตูก้าวลงจากรถ ดร. ดิเรกสอนให้เจ้าแห้วรู้จักวิธีใช้สวิทไฟพิเศษ ป้องกันไม่ให้คนชะโมยรถ

ครั้งนี้แล้วเจ้าแห้วก็เดินนำหน้า พานายของเขาเข้าไปในอาณาจักรของอาจารย์ท่วม ภายในบ้านเจียบกริบ พอขึ้นมาพ้นคั่นบรรได สีสหายก็แลเห็นชายผู้สูงอายุคนหนึ่ง รูปร่างเจ้าเนื้อ พุงพลุ้ย ใบหน้าอูม ศิรัษะเด็กเล็กน้อย กำลังนั่งสนทนาอยู่กับใครต่อใครอีกหลายคน สีสหายรู้ดีว่าท่านผู้นี้คืออาจารย์ท่วม เขานั่งขำขมหัวเราะที่คอสวมลูกประคำเม็ดใหญ่ ลักษณะท่าทางเป็นคนแก่หัวดีเยี่ยมมากจ้บ ๆ

เจ้าแห้วยกมือไหว้อาจารย์ของเขา

"รับประทาน สวัสดีครับ ท่านอาจารย์ ผมพานายของผมมาหา"

ทุกคนหันมามองดูนายของเจ้าแห้วเป็นตาเดียว สีสหายทลุดตัวนั่งพับเพียบ ต่างยกมือไหว้อาจารย์ท่วม เจ้าแห้วเป็นคนแนะนำ

"คุณคนนี่ชื่อพลครับ คนนี่ชื่อนิกร รับประทานคนนี่ชื่อดิเรก คนนั่นชื่ออาเสี่ยกิมหงวน"

ท่านอาจารย์ ยิ้มเล็กน้อย

"ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่คุณพากันมาหาผม"

กิมหงวนว่า "เจ้าแห้วมันไปคุยให้ผมฟังครับว่า มันได้ไปเที่ยวป่าหิมพานต์มา พวกผมก็อยากจะไปบ้าง จึงพากันมาหาท่านอาจารย์"

อาจารย์ท่วมนึกพอใจเจ้าแห้วอย่างยิ่ง การเที่ยวป่าหิมพานต์ สีคนก็หมายความว่า เขาจะได้เงินค่าป่วยการในภารตอดวิญญานถึง ๔๐ บาท หรือบางทีอาจจะได้มากกว่านี้

"ได้ซีครับ ผมยินดีจะให้คุณไปเที่ยว ชมสภาพดินฟ้าอากาศที่นั่น ลูกศิษย์ของผมเหล่านี้ทุกคนเคยไปเที่ยวกันมาแล้ว"

นิกรมองดูหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ข้าง ๆ เขา

"สนุกไหมครับ คุณ"

หล่อนยิ้มอวย ๆ

"สนุกค่ะ แปลกหูแปลกตามาก ได้พบสิ่งที่ไม่เคยพบเคยเห็น"

นายกรรณาวงศ์ เริ่มแสดงเหลี่ยมเจ้าผู้ทันที

"ง่า - ไปกับผมอีกไหมล่ะครับ"

"ขอบคุณค่ะ ดิฉันไปมาเมื่อเช้านี้เอง"

"อ้อ คุณไปกับใครครับ"

"ไปกับสามีดิฉันค่ะ แล้วก็ลูกชายคนโต"

นิกรลื่นน้ำลายเอื๊อก หันมามองดูเพื่อนทั้งสามแล้วยิ้มแห้ง ๆ พลพูดกับท่านอาจารย์อย่างนอบน้อม

"พวกผมพร้อมแล้วครับที่จะไปป่าหิมพานต์"

ดิเรก ว่า "ท่านอาจารย์จะให้ไปเมื่อไหร่ล่ะครับ"

อาจารย์หัวเราะ

"นั่งพักผ่อนเสียให้สบายก่อนเถอะคุณ ออย่าร้อนรนนักเลย คุณต้องได้ไปเที่ยวหิมพานต์แน่ ๆ ภายในครึ่งชั่วโมงนี้ ผมรับรองว่าคุณจะต้องตื่นตาตื่นใจมากทีเดียว"

กิมหงวนกล่าวถามเบา ๆ

"ป่าหิมพานต์มันอยู่ที่ไหนครับ ท่านอาจารย์"

ท่านอาจารย์นิ่งอึ้งไปสักครู่

"ผมบอกคุณไม่ถูกหรือ รู้แต่ว่ามันเป็นดินแดนส่วนหนึ่งในโลกนี้ ซึ่งอยู่เบื้องหลังภูเขาใหญ่และมนุษย์ธรรมดา ไม่สามารถจะเดินทางไปได้ เพราะก่อนที่จะถึงป่าหิมพานต์นั้น หนทางมันเต็มไปด้วยความกันดาร โรคภัยไข้เจ็บและสัตว์ร้ายก็ชุกชุม"

สี่สหายนิ่งฟังอย่างสนใจ

"ที่ป่าหิมพานต์ มันมีอะไรบ้างครับ ท่านอาจารย์" นิกรถาม "ที่นั่นเป็นดินแดนของใคร"

อาจารย์หัวเราะ

"ผมบอกคุณแล้วว่า มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถจะไปถึงได้ ฉะนั้น ป่าหิมพานต์จึงไม่เป็นสมบัติของชาติใด ที่นั่นเป็นที่สงบสุข เหมาะแก่การจำศีลภาวนาอย่างยิ่ง คุณจะได้พบฤๅษีหลายองค์"

"มีฤๅษีด้วยหรือครับ" เสี่ยหงวนถามดัง ๆ

"ถูกแล้ว"

"ผมอยากเห็นท่านเหลือเกิน พระฤๅษีคงเป็นมิตรกับผม แต่พระฤๅษีเข้าใจใจไม่ได้ ฤๅษีเหล่านั้นอยู่รวมกันหรือครับ"

"อ้อ เปล่า ต่างคนต่างปลุกกุฎีอยู่ตามความพอใจ บางองค์ก็อยู่ในถ้ำ ผมคิดว่า พระฤๅษีเหล่านั้นเป็นองค์อมตะ คือมีอายุนับ ๑๐๐๐ ปีมาแล้ว งาม - นอกจากฤๅษี คุณยังจะได้พบพระภิกษุสงฆ์และสามเณร ที่สำเร็จปรารถนาหรือสำเร็จในทางใดทางหนึ่ง เดินทางไปอยู่ป่าหิมพานต์ แสวงหาความสุขจากความสงบเงียบของดินแดนนั้น ถือศีลกินเพล สละแล้วซึ่งรูปสกลินเสีง" พูดจบ ท่านอาจารย์ก็มองดูนิกร แล้วยิ้มแห้ง ๆ "คุณครับน้ำลายไหลแล้ว"

นิกรสูดน้ำลายกลับเข้าปาก แล้วหัวเราะ

"ผมฟังท่านอาจารย์เล่า ก็อยากไปจนน้ำลายไหล ยังไม่ทันจะไปก็รู้สึกลิ้นตื้นตันเสียแล้ว ที่นั่นมีสัตว์อะไรแปลก ๆ บ้างครับ"

"มีมากเชียวคุณ สัตว์เหล่านั้นไม่มีใครเคยพบเคยเห็น นอกจากรูปปั้นที่เขาแกะสลักไว้ เช่น ราชสีห์ พระยานาค ครุฑ ไก่ฟ้า และสัตว์อื่น ๆ อีกมากมาย คุณจะตื่นตาสงสาร เมื่อคุณเห็นฝูงนางกนิษฐาแห่งเขาไกรลาส"

"มันเป็นยังไงครับ" นิกรถามโดยเร็ว

"ครึ่งมนุษย์และครึ่งนก ท่อนบนเป็นหญิงสาว โห้ย - จำบ๊ยะเลยคุณ เสื้อแสงไม่ใส่ ปล่อยน้าอก ตามแต่จะขำจะ ล่อนจ้อน ท่อนล่างเป็นนก มีปีกมีหาง พูดภาษาเดียวกับเรา มีความเป็นอยู่อย่างสูง คล้ายกับนางฟ้าสะอาดหมดจด กิริยามารยาทเรียบร้อย พวกผู้ชายที่เป็นลูกศิษย์ของผมทุก ๆ คน พยายามไปเที่ยวป่าหิมพานต์เสมอ บางคนไปทุก ๆ วัน มีคู่รักเป็นนางกนิษฐาที่นั่น ที่ได้เสีงจนมีลูกได้กันก็มี ผมรับรองว่า ผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในเมืองไทย ยังสู้นางกนิษฐาที่นั่นไม่ได้"

นิกรยิ้มแป้น หันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้ย - แกกลับกลับบ้าน บอกเมียกันด้วยไว้ว่า กันขอลาไปอยู่ป่าหิมพานต์ กันคงจะเสียคนคราวนี้" แล้วก็เปลี่ยนสายตามาที่อาจารย์ท้วม "อาจารย์ครับ ร้านหมอนี่นั่นมีไหมครับ"

อาจารย์ท้วมสอ้งโหยง

"ไม่มีหรือคุณ นางกนิทรที่นั่นเขาไม่ละเทะเหมือนนางกนิทรที่นี่ ในชีวิตของเขาจะยอมให้ผู้ชายถูกเนื้อต้องตัวได้เพียงคนเดียว"

"อ้อ - ค่อยยังชั่วหน่อย กนิทรที่นั่นดูร้ายเหลือเกินครับ แล้วก็ใจดีเสียด้วย ญี่ปุ่นเข้ามาอูเซาะกับญี่ปุ่น ฝรั่งเศสเข้ามาคองกับฝรั่ง บางคนใจป่า คองกับแขกดำก็มี เดียวนี้ฝรั่งกับแขกไปหมดแล้ว หันมาคองกับคนไทย"

กิมหงวนว่า "เตรียมทำพิธีถอดวิญญาณให้พวกผมเถอะครับ อยากไปเต็มทนแล้ว"

อาจารย์หัวเราะ

"ได้ ผมจะจัดการเดี๋ยวนี้ พวกคุณมีเวลาเที่ยวป่าหิมพานต์ในราว ๒ ชั่วโมง"

กิมหงวนทำตาโต

"ทำไมน้อยนักล่ะครับ"

"ไม่น้อยหรือคุณ วันเวลาในหิมพานต์กับมนุษย์โลกแตกต่างกันมาก ๒ ชั่วโมงของเราก็เท่ากับ ๑ วันในหิมพานต์ ที่นั่นเป็นโลกที่ไม่มีควมมืด มีความสว่างตลอดเวลา

พลถามขึ้นว่า "ผมต้องเตรียมอะไรบ้างครับ ในการทำพิธีถอดวิญญาณ"

คราวนี้ท่านอาจารย์ยิ้มแห้ง ๆ

"ก็ไม่มีอะไร นอกจากดอกไม้ธูปเทียน เงินค่าบูชาครุอีกคนละง่า - ๒๐ บาทเท่านั้น"

นายพัชรภรณ์ หันมาทางเจ้าแห้ว

"ไหนแก้วว่า ๑๐ บาท

"รับประทาน นั่นนะซีครับ"

อาจารย์ท้วมพูดโดยเร็ว

"สำหรับนายแห้ว เป็นลูกศิษย์ของผม ผมลดให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ครับ" แล้วก็มองดูเจ้าแห้ว "แกจะไปกับนายของแกด้วยไหมล่ะ"

"ไปซีครับ"

ท่านอาจารย์เปลี่ยนสายตามาที่พล

"ห้าคนผมคิดค่าบูชาครุ ๑๐๐ บาท

พลหัวเราะเบา ๆ

"ไม่ใช่ ๙๐ บาทหรือครับ เพราะเจ้าแห้วท่านอาจารย์ลด ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ควรจะเป็น ๙๐ บาท

"ค่าดอกไม้ธูปเทียนอีก ๕ ชุดอย่างไรล่ะคุณ ผมคิด ๑๐ บาทเท่านั้นเอง อาจารย์อื่น ๆ เขาคิดค่าปวยการถอดวิญญาณถึงคนละ ๕๐ บาทเป็นอย่างน้อย สำหรับผมไม่โลกโมโหสันหรือครับ"

เสี่ยหงวนพยักหน้าช้า ๆ

"เอาครับ ตกกลง แต่ถ้าวิญญาณของผมไปไม่ถึงหิมพานต์"

"อ้อ ผมยอมให้คุณเตะผมเลย ผมไม่ได้เล่นกลหรือโกหกหลอกลวงเอาเงินของคุณ ลูกศิษย์ของผมเหล่านี้ ย่อมเป็นพยาน ผมถอดวิญญาณให้คุณได้จริง ๆ ถ้าคุณได้ไปเห็นปาหิมพานต์แล้ว คุณจะรู้สึกว่าคุณค่าคำนับครุที่คุณให้ผมไม่แพงเลย ในชีวิตของคุณ คุณจะไม่ได้พบเห็นความประหลาดมหัศจรรย์ และความสวยงามของดินแดนเหล่านั้น"

พลว่า "พวกผม สีคนของฝากตัวเป็นลูกศิษย์ครับ"

ท่านอาจารย์สดุ้ง

"อย่าเพิ่งเลยคุณ เป็นลูกศิษย์ผมก็ต้องลดค่าป่วยการให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าคุณเลื่อมใสในวิชาความรู้ของผมละก็ กลับมาจากหิมพานต์แล้วค่อยทำความตกลงกับผม"

นิกรยกมือไหว้ แล้วกล่าวถาม

"อาจารย์ อย่าหาว่าผมดูถูกเลยนะครับ ท่านอาจารย์มีความรู้อะไรบ้าง นอกจากถอดวิญญาณ"

อาจารย์ท่อมยิ้มอย่างพากพุ่ม

"ผมมีความรู้ในทางไสยศาสตร์ และโหราศาสตร์ หน่อย ๆ ผมอาจจะดูโชคชะตาของพวกคุณได้แม่นยำ ในทางยกเมฆ และพรายกระซิบผมพอจะช่วยคุณได้ ด้วยการสักกระหม่อม ลงนะหน้าทอง ทำให้คุณอยู่ยงคงกระพัน หรือลงสาธิตาให้คุณเป็นเสน่ห์แก่ผู้หญิง และท่านผู้ใหญ่"

กิมหงวนถามขึ้นบ้าง

"ท่านอาจารย์ เสกใบมะขามเป็นตัวต่อได้ไหมครับ"

อาจารย์ หัวเราะก๊าก

"นั่นมันหญ้าปากคอกนี่คุณ พอเริ่มเรียนไสยศาสตร์ ผมก็ทำได้เสกใบมะขามเป็นตัวต่อ เสกหญ้าให้เป็นหุ่นยนต์แบบขุนแผน เสกหนังควาย หรือโต๊ะเก้าอี้เข้าห้องคน ผมทำได้ทั้งนั้น"

นิกรอมยิ้ม

"ดีแล้วครับ วันหลังผมจะให้ท่านอาจารย์ เสกโต๊ะเข้าห้องพอตามเสียที่ ท่านชี้เหนียนักขอมยืมเงินใช้ ๑,๐๐๐ บาท ทวงเข้า ทวงเย็น ทวงกลางคืน"

พลหัวเราะหึ ๆ ยกมือปล้ำศิรัษะนิกร

"ไอ้โง่"

อาจารย์ท่อม หันมาทางสานุศิษย์ของเขา

"ผมต้องขอตัวเข้าไปทำพิธี ถอดวิญญาณให้คุณทั้งสี่คนนี่ หรือใครจะร่วมทางไปเที่ยวหิมพานต์ กับคุณ ๆ เหล่านี้ก็ตามใจ"

พวกลูกศิษย์หญิงชายต่างปฏิเสธ แล้วอาจารย์ท่อมผลุดลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปในห้องปล่อยให้สี่สหายและเจ้าแห้วสนทนากันตามลำพัง

"ไฉ - ดิเรก แก่มีความเห็นอย่างไรบ้างในเรื่องนี้" พลถามเบา ๆ

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"มันเป็นแปลก เป็นแปลกจริง กันรู้สึกตัวคล้ายกับว่า ขณะนี้กันเข้ามาอยู่ในดินแดนของอียิปต์ ซึ่งเต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ในทางไสยศาสตร์ แต่ว่า กันจะไม่ออกความเห็นอะไรจนกว่ากันจะได้ไปเห็นปาหิมพานต์จริง ๆ"

พลว่า "กันเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง วิญญาณคืออะไร และทำไมวิญญาณถึงออกจากร่างเราไปไหน ๆ ได้"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

"รับประทานเชื่อเถอะครับ ผมไปมาหลายครั้งแล้ว พวกคุณให้เงินผมทีไร ผมเป็นต้องแอบมาหาท่านอาจารย์ เพื่อไปหาแม่สูมาลีของผม"

กิมหงวนว่า "อะไรก็ช่างเถอะ เราตั้งใจไปป่าหิมพานต์ กันฝ่าไปนรกละก้อแย่เขี้ยว กันกับยมพบาลไม่ถูกกันเสียด้วย ตั้งแต่เป็นนักเรียนแล้ว เล่นฟุตบอลพาดแข่งกันเสมอ"

พล นิกร กับ ดร. ดิเรกและเจ้าแห้ว ต่างมองดูหน้ากิมหงวนเป็นตาเดียว

"หงวน" ดิเรกเรียกเบา ๆ

"หือ"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มออกมาได้

"อ้อ ยังรู้จักชื่อไว้ย นึกว่าไปเสียแล้ว"

อาเสี่ยตั้งเฮือก

"เปล่าน่า" พุดเล่นสนุก ๆ

ดิเรกถอนหายใจโล่งอก ต่อจากนั้นสี่สหายก็ผลัดกันซักถามเจ้าแห้วถึงธรรมชาติ และอะไรต่ออะไรในป่าหิมพานต์ ซึ่งเจ้าแห้วก็แปลกใจอย่างยิ่ง เขาเข้าใจว่า อาจารย์ท้วมต้องเป็นนักจิตตศาสตร์ ที่มีความสามารถขนาดตราสบูติน อย่างไรก็ตาม ดิเรกก็ตื่นเต้นมาก ที่เขาจะได้ไปชมป่าหิมพานต์ในชังโมงนี้

เวลาผ่านพ้นไปในราว ๑๕ นาที ท่านอาจารย์ก็เดินออกมาจากห้อง

"เชิญครับ คุณ เรียบร้อยแล้ว"

สี่สหายและเจ้าแห้วลุกขึ้น เดินตามอาจารย์ผู้วิเศษเข้าไปในห้อง ห้องนี้เป็นห้องที่มีขนาดกว้าง ๑๐ ฟิต ยาว ๑๕ ฟิต ภายในห้องมีโต๊ะบูชาตั้งพระพุทธรูป หัวฤๅษี เทวรูปพระนารายณ์ หัวกระโหลกผี อีก ๒ หัว นอกนั้นมีกระถางรูป เชิงเทียน แจกันและพานดอกไม้ กับเครื่องวางเครื่องมือ เครื่องใช้ในทางไสยศาสตร์อีกมาก

กลิ่นธูปและควันเทียนหอมระเหย ผ่นห้องด้านซ้ายมือมีฉากกั้นม้ายี่สี่ดำ กลางห้องปูพรมผืนใหญ่

"นั่งครับ เชิญนั่งตามสบาย" ท่านอาจารย์พุดยิ้ม ๆ นั่งลงข้างสี่สหาย เอื้อมมือหยิบดอกไม้ธูปเทียนส่งให้คนละชุด แล้วพุดอ้อมแอ้ม" กรุดมาจ่ายเงินค่าบูชาครูให้ผมด้วยครับ"

นิกรรีบล้วงกระเป๋าเสื้อเข็ชต์ หยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทหนึ่งฉบับส่งให้อาจารย์

"นี่ครับ ๑๐๐ บาทพอดี"

กิมหงวนนึกแปลกใจที่วันนี้นิกรสปอร์ทมาก แต่ยังไม่ทันจะพุดอะไร อาจารย์ก็พุดขึ้น

"ผมคุณธนบัตรไมโครเป็นเสียด้วย"

นายการุณวงศ์ หัวเราะ

"ไม่เก็หรือครับอาจารย์ ถ้าใช้ไม่ได้วันหลังใช้ให้ไอ้แห้วไปขอเปลี่ยนผม ธนบัตรที่ผมเบิกมาจากธนาคารเมื่อเช้านี้เอง"

"อ้อ ถ้ายังงั้นก็เห็นจะไม่มีไร" พุดพลางพับเก็บไว้ในกล่องบุหรี่ปนโต๊ะของเขา "ขอบคุณนะครับ ขอบคุณมากที่กรุณาอุดหนุนผม ถ้าคุณตั้งใจป่าหิมพานต์และต้องการไปเที่ยวอีกในโอกาสต่อไป ผมลดให้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าคุณมอมตัวเป็นลูกศิษย์ผมแล้ว ผมลดให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์"

อาเสี่ยยิ้มให้ท่านอาจารย์

"ให้พวกเราไปเที่ยวสักหนึ่งวันไม่ได้หรือครับอาจารย์ ๒ ชั่วโมงมันน้อยเหลือเกิน คงเที่ยวไม่ได้ทั่ว"

อาจารย์ท้วมสิ้นศรัทธา

"ไม่ได้หรือครับ ถ้าไปนานเกินกว่า ๒ ชั่วโมงวิญญาณของพวกคุณก็จะเพิดเพลินไม่ยอมกลับเข้าสู่ร่าง ผมก็เดือดร้อนเท่านั้น ๒ ชั่วโมงดีแล้วครับ"

ภายในห้องเงียบสงัดไปชั่วขณะ อาจารย์สั่งให้จุดธูปเทียนบูชาพระ แล้วตักน้ำมันตีในบาตรส่งให้สี่สหายและเจ้าแห้วตีมนคนละถ้วยเล็ก ๆ เขาอธิบายให้ทราบที่ น้ำมนต์พระพุทธรูปนี้สามารถคุ้มครองป้องกันอันตรายจากสัตว์ป่า และโรคภัยไข้เจ็บในแดนหิมพานต์

ต่อจากนั้น พิธีถอดวิญญาณก็เริ่มต้น

สี่สหายและเจ้าแห้ว นั่งขัดสมาธิประนมมือตามคำสั่งของอาจารย์

"นั่งอยู่อย่างนี้ะครับ ในราว ๕ นาทีร่างของพวกคุณจะสั่นเหมือนเจ้าเข้า แสดงว่าวิญญาณจะออกจากร่าง พวกคุณไม่ต้องตกใจและอย่าพูดอะไร ถึงแม้จะรู้สึกหน้ามืดวิงเวียนศีรษะเหมือนกับจะเป็นลม"

นิกร ถามขึ้นทันที

"วิญญาณของเรามันเป็นยังไงครับอาจารย์ และเมื่อวิญญาณออกไปแล้ว ร่างการของพวกผมจะเป็นยังไงบ้าง"

อาจารย์หัวเราะ

"ร่างของพวกคุณก็คงนั่งอยู่อย่างนี้ ไม่มีความรู้สึกอะไร นั่งเฉยเหมือนรูปปั้น จนกว่าวิญญาณจะกลับเข้าสู่ร่าง วิญญาณก็คือควันสีขาว ลอยออกทางจมูกของคุณ แต่คุณไม่มีโอกาสเห็น นอกจากคุณนั่งดูผมทำให้คนอื่น"

กิมหงวนว่า "ท่านอาจารย์รับรองนะครับว่าผมจะไม่เป็นอันตรายใด ๆ และวิญญาณของพวกเราจะกลับเข้าร่างได้"

"อ้อ แน่แน่นอนครับ ถ้าพวกคุณเป็นอันตรายหรือวิญญาณกลับเข้าร่างไม่ได้ ตำรวจเขาก็ลากคอผมไปเข้าตรางเท่านั้น เอละครับ พนมมือแล้วนั่งหลับตาเฉย ๆ"

พล นิกรจะเอ่ยปากถามอะไรอีก เจ้าแห้วก็พูดขัดขึ้น

"รับประทานหยุดพูดเสียทีเถอะครับ ผมอยากไปป่าหิมพานต์เต็มพืดแล้ว คิดถึงแม่สุมาลีจะตายอยู่แล้ว"

นิกรหัวเราะ

"ดีละ ฉันจะแย่งคูรักแก"

แล้วทุกสิ่งก็เงียบกริบ สี่สหายกับเจ้าแห้วหลับตาพนมมือ ท่านอาจารย์ว่าคาถาพิมพ์ำ ขาของกิมหงวนสั่นพับ ๆ อาจารย์ท่วมกลืนน้ำลายเอื้อง

"ประเดี๋ยวครับ ไม่ต้องแกลังสั่นหรือคุณมันสั่นของมันเอง"

อาเสี่ยวอมยิ้ม

"ผมอยากไปเร็ว ๆ ครับ"

"อดใจสักครู่ซีคุณ เชื้อผมเถอะครับ อยู่เฉย ๆ เถอะ"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรหัวเราะก๊ากขึ้นดัง ๆ

"เฮ้ย - หงวน วิญญาณกันออกแล้วไวยดังเสียงปืด"

ดร ดิเรกแยกเขี้ยว ยกมือเขกศีรษะนิกรเต็มแรง

"เฉย ๆ ไวย แล้วกัน ประเดี๋ยวไม่ให้ไปเลย"

"หน้อยแน่ จ่ายทรัพย์ไปแล้วตั้ง ๑๐๐ บาท ไม่ได้ไปได้เระอะ"

การสนทนาสิ้นสุดเพียงเท่านี้ คราวนี้ทุกคนทำใจให้มันอยู่ในสมาธิ ไม่มีใครพูดอะไรเลย อาจารย์ท่วมจ้องมองหน้าสี่สหายและเจ้าแห้วทีละคน ยกมือวนเวียนไปมาข้างหน้า พุดขึ้นด้วยเสียงกังวาท

"โอม ข้าแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงช่วยนำวิญญาณของท่านเหล่านี้ไปยังหิมพานต์เทอญ ดวงวิญญาณเหยียดออกมาจากร่าง จงไปเที่ยวให้สุขสบาย ไปหาความสำราญเกิดเจ้า ออกมาซี อย่าชักช้า ไปสู่โลกใหม่ที่ไม่เคยเห็น ไปชมสระโบกขรณี ไปชมสวนสวรรค์ ไปดูนางกนิษฐและสัตว์ประหลาด ราชสีห์ ครุฑ พระยานาค และนางหงส์ โอม - ข้าแต่เทพดาอารักษ์ จงนำวิญญาณนี้ไปเทอญ"

อาจารย์ท้วมพูดถ้อยคำเหล่านี้วันเวียนไปมาหลายครั้ง ร่างของสี่สหายและเจ้าแห้วเริ่มสั่นสะท้าน แล้วทุกคนก็ลืมตาขึ้น มีสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น ไม่มีความรู้สึกอะไร อยากจะพูดก็พูดไม่ออก

"ไปแล้ว ไปเถอะวิญญาณทั้งสี่" อาจารย์ท้วมพิมพ์ "ไปเที่ยวให้สนุกสนาน ไปเถอะพ่ออย่าห่วงร่างของพ่อเลย"

พล นิกร กิมหงวน ดร. ดิเรก และเจ้าแห้วได้มาพบตัวเองในดินแดนอันสวยงามดังที่เจ้าแห้วพูด สี่สหายตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก ดร. ดิเรก พุดขึ้นเป็นคนแรก

"โอ - ฝรั่งเศสแปลกใจที่สุด นี่ป่าหิมพานต์ใช่ไหม"

"อ้อไร" เจ้าแห้วพุดยิ้ม ๆ

ดิเรก จู๋ปาก

"เป็นสวย เป็นสวยมาก ๆ เรามากันได้อย่างไร"

พลว่า "มาด้วยความสามารถของอาจารย์ท้วมนะซี"

กิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณใบหน้าของเขายิ้มแป้น

"ฉันอยากจะเข้าใจว่า ที่นี่คือสวนสวรรค์ไม่ใช่ป่า ธรรมดาป่าย่อมมีต้นไม้ขึ้นปกคลุม แต่ไม่มีแต่พันธุ์ไม้ดอกไม้เลื้อยธรรมชาติเหล่านี้มันงดงาม ทำให้กันสัดขึ้นต้นต้นเหลือที่จะกล่าวแล้ว"

นิกรพุดขึ้นบ้าง

"วงนอนเสียแล้วละโว้ย เราจะไปไหนต่อไปดีละ"

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

"รับประทานผมนำทางเองครับ"

สี่สหายพากันเดินตามเจ้าแห้วไปโดยไม่สู้เร่งร้อน ทุกคนตื่นตื่นไปตามกัน ป่าหิมพานต์ - ดินแดนที่แสนประหลาดมหัศจรรย์ยิ่ง ไม่มีดวงอาทิตย์แต่มีแสงสว่างเป็นสีนวลอ่อนไปทั่ว แสงนี้สว่างกว่าแสงจันทร์ประมาณ ๑๐ เท่า ท้องฟ้าระยิบยับด้วยดวงดาวขนาดผลส้ม ตระดวงสูงปลั่งเป็นประกายรุ่งโรจน์ราวกับเพชรรัตน ไม่ใช่กลางวัน และไม่ใช่กลางคืน ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าป่าหิมพานต์นี้อยู่ในดินแดนส่วนใดของโลก

มองไปทางไหนเต็มไปด้วยบุปผชาติต่าง ๆ สีบ้างก็เป็นสีเงิน บางต้นก็เป็นสีทอง ไม้ดอกไม้ผลกลิ่นกลาด สี่สหายและเจ้าแห้วเดินเรื่อยมาตามถนนซึ่งโรยด้วยกรวดสีเขียวเหมือนมรกต

ดินแดนนี้จะเป็นพิภพใดก็ตาม แต่มันก็ให้ความสุขแก่สี่สหายและเจ้าแห้วเป็นอย่างยิ่ง กลิ่นดอกไม้หอมชื่นตลอดเวลา สายลมพัดโชยเฉื่อย และนาน ๆ ก็แว่วเสียงมโหรีแจ้วแจ้วมาตามลม

นกเล็ก ๆ หลายตัวกระโดดโลดเต้นอยู่บนกิ่งไม้ สี่สหายต้องหยุดชงักแงงหน้ามองดูมัน รูปร่างของมันคล้ายไก่ฟ้า บางตัวมีสีเหลือง บางตัวมีสีน้ำเงินและสีม่วง สีแดง เสียงที่ร้องคล้ายกับนกคีรีบูน แต่ดังและเพราะกว่าฟังจับใจยิ่งนัก

พลพุดขึ้นเบา ๆ

"ป่าหิมพานต์ มันเหมือนกับดินแดนแห่งเทพนิยาย ที่นี้ทำให้จิตใจของกันผ่องแผ้วมาก สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเรา ราวกับเนรมิตขึ้น เราเดินมาไกลแล้ว แต่ไม่เห็นเหนื่อย ไม่อ่อนเพลียเลย น้ำก็ไม่หิว"

ดร. ดิเรกจ้องมองคู่มือซึ่งบินโฉบโฉบไปมา ลวดลายของมันแปลก ๆ แล้วดิเรกก็ลดสายตาต่ำลงมา น้ำในคู่มือแจ้วเหมือนตาดักกะแตน ผูปลลาใหญ่หน่อยว่ายวนเวียนไปมาเป็นหมู่ ๆ สัตว์บกขบปรืออยู่เหนือน้ำ ริมคู่มือมีหูขึ้นเขียวขจี เป็นระเบียบเรียบร้อย

เสียงนกร้องเสียงลมพัดดังแว่วอยู่ตลอดเวลา นิกเรลเห็นหญิงสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นอยู่ทางซ้ายมือของเขา นายการุดวงศ์สตุ้งเฮือก

"เฮ้ย นั่นใครไวย" พูดขึ้นเบา ๆ

สามสหายและเจ้าแห้วต่างมองตามสายตานิกเรล ความรู้สึกบอกตัวเองว่า หญิงสาวผู้แฉล้มแฉ่มซ้อย ในเสื้อกระโปรงแพรวชุดสีขาว จะต้องเป็นเทพธิดาแน่ ๆ

"สวัสดิ์ค๊ะ ทุก ๆ ท่าน" หล่อนพูดเสียงหวานน่าร่ากับระสังเงิน "ไม่ต้องแปลกใจ สหายของฉัน ฉันคือเทพธิดาแห่งบุปผชาติ"

ทุกคนจ้องมองดูเทพธิดาอย่างตลึงลาน นางใดเล่าที่จะงามยิ่งไปกว่านี้ ใบหน้าของเธอผุดผ่อง ปากนิตจมุขน้อย นัยน์ตากลม ที่หน้าผากประดับเพชรเป็นรูปดาว น้ำเพชรเป็นประกายวูบวาบ มือขวาของเธอถือไม้เท้า กิมหงวนอ้าปากค้าง ในที่สุดก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"ทนมไม่ไหวไวย ปล้ำจูบเลย แถวนี่คงไม่มีโปลิศหรือวะ" แล้ววาเสี่ยก็วิ่งเข้าไป

ร่างของเทพธิดาหายวับไปทันที กิมหงวนหน้าซีดเผือด ชุดตัวลงนั่งคุกเข่า ยื่นมือไปข้างหน้า

"โอ--แม่วีนัสของฉัน เธอผู้เยี่ยมสามโลกให้ได้อาย เธอหนีฉันไปไหน มาหาฉันหน่อยแม่คุณ ฉันจะยอมเป็นผิวเธอโดยดี"

"เฮ้ย!" นิกเรลตะตะไร "แกจะบ้าหรือ เธอเป็นเทพธิดา ที่ไหนเธอจะมารักกับคนธรรมดาอย่างเรา"

เสียงหงวนลุกขึ้น เดินเข้ามาหาเพื่อนของเขา

"สวยอะไรอย่างนี้ ให้ดินตายเถอะวะ ทำยังไงกันจะพาหล่อนกลับไปบ้านได้"

ดิเรกหัวเราะ

"แล้วคุณนวลของแก"

"ไวย -- ปลดคองหนูนไปเลย ยายนวลสวยไม่ได้ครึ่งแม่เทพธิดาองค์นี้ ว่า -- เสียคนจริงไวย"

สี่สหายและเจ้าแห้วพากันออกเดินต่อไป เจ้าแห้วรับรองว่าเขาจะพาไปสระอนินดาตแห่งเขาไกรลาส

เสียงใครคนหนึ่งร้องเพลงดังกังวาลลั่น มันเป็นเพลงไทยเดิมชื่อเพลง สุขุขทัย เนื้อเพลงที่ร้องนั้นเป็นข้อความในเรื่องกากีเสียงที่ร้องค่อนข้างห้าวและดังมาก

จิตตนางเหมือนอย่างซาล้าง

ไม่เล็ดไหลห้วยหนองคลองละหาร

เสียตายองค์ทรงวิไล แต่ใจพาล

เปรียบประมาณเหมือนผลอุทุมพร

นิกเรลมีตาโพล่ง เขาพูดขึ้นดัง ๆ

"ครุฑ ! ครุฑไวย !"

ดิเรกหน้าตื่น

"วือทครุฑ"

"ว่า -- ครุฑที่ติดอยู่บน.....เอส.เอ.บี. ยังไงล่ะ ที่โต๊ะกั๊กก็มีไม่เคยเห็นหรือ ?"

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ

"มันเป็นสัตว์ที่มีชีวิต"

"เออ ครึ่งนกครึ่งมนุษย์ ไปไว้ช่วยกันหาตัวมันให้พบ มันกำลังครวญถึงนางงากที่เดียว"

ครั้นแล้วสี่สหายและเจ้าแห้วก็พากันเดินค้นหาตัวครุฑ เจ้าแห้วตาไว แลเห็นพระยาครุฑเกาะอยู่บนต้นรังใหญ่ กำลังจิกพระยานาคกินเป็นอาหาร รูปร่างของครุฑใหญ่โตมาก ปีกทั้ง ๒ ข้างที่ขยับมาราวเครื่องบินสปิไฟร์ หน้าตาของมันดูร้ายเหมือนกับครุฑตามหน้าห้างร้านที่ได้รับพระราชทาน

ทุกคนจ้องมองดูอย่างตื่นตลึง อาเสี้ยร้องตะโกนเรียก

"พี่ครุฑ พี่ครุฑจ๋า"

พระยาครุฑหันหน้ามองดู พอแลเห็นชาวโลกมนุษย์ พี่แกก็หัวเราะชอบใจ

"เฮ้ -- ไปยังไงมายังไงกันไว้ยี้ ใ้ฉัน้องชาย"

นิกรว่า "ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ฉันมายังไง ลงมาข้างล่างเถอะ พี่ครุฑ"

พระยาครุฑสั่นศีรษะ

"ไม่เอา เหม็นสาบไว้ยี้"

พลหัวเราะชอบใจ

"ไม่เหม็นหรอกพี่ พวกฉันมีอนามัยดี อาบน้ำฟอกสบู่ทุกวัน"

"เปล่า ข้าไม่ได้เหม็นสาบพวกแก ข้ากลัวว่าพวกแกจะเหม็นสาบข้า เพราะข้าไม่ได้อาบน้ำมาตั้งเดือนกว่าแล้ว"

ดร ดิเรกอมยิ้ม

"ลงมาเถอะน่า ไม่เป็นไรหรอก ฝรั่งอยากสัมพัสนกับพี่ เกิดมาเป็นตัวตนก็เพิ่งได้เห็นครุฑจริง ๆ วันนี้"

พระยาครุฑอ้าปากถาม ขยับปีกบินพึบ ๆ ลงมายังพื้นดิน แกเป็นครุฑที่มีอารมณ์ดีมาก ยิ้มตลอดเวลา

"ข้าสงสัยใจนัก พวกแกมาถึงป่าหิมพานต์ได้อย่างไร ที่นี่เป็นดินแดนที่ห่างไกลจากมนุษย์โลกเป็นดินแดนแห่งความสุขและสงบ ไม่มีใครเคลือบแฝงหลอกลวง"

นิกรว่า "อาจารย์ผู้วิเศษคนหนึ่ง ถอดวิญญาณฉันให้มาที่นี่"

ครุฑพยักหน้า มองดูเจ้าแห้ว "ข้าเห็นเจ้าคนนั้นมันมาเที่ยวบ่อย ๆ พวกแกไปเที่ยววิมานข้าไหมละ ถ้าไปก็เกาะปีกข้าไป แต่ว่ามันไกลมาก"

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

"ขอบใจมาก พี่ชาย เห็นจะไม่ไปละ เรามีเวลาเที่ยวเพียงนิดหน่อยเท่านั้น ประเดี๋ยวก็ต้องกลับแล้ว"

ครุฑหัวเราะ

"แล้วพวกแกจะไปเที่ยวไหนกันอีก"

เจ้าแห้วตอบพระยาครุฑ

"เราจะไปหาไกรลาส"

"อ้อ -- จะไปเต๊าะแม่พวกกินนรละซี ระวังนาใ้ฉัน้องชาย ข้าเป็นผู้ใหญ่กว่าพวกแกก็อยากจะเตือนแกไว้บ้าง อย่าไปเอาความแน่นอนอะไรกับผู้หญิงเลย โบราณว่า ศาลา นารี วิถี คงคา ต้องระวัง ข้าเองถูกผู้หญิงทำเสียปน พุดแล้วมันข้าแสนที่จะข้า"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"แม่มากก็ไซ้ไหม พี่ชาย"

"เออหว่า ทำไมเจ้ารู้"

"ฉันเคยอ่านหนังสือประวัติของพี่"

พระยาครุฑยิ้มแห้ง ๆ

"ข้าไม่อยากจะรื้อฟื้นความหลังขึ้นมาพูดอีก ฮะ-ฮ่า ผู้หญิง มองดูทั้งวันมันก็ผู้หญิงแหละวะ"

"อ้าว" อาเสี่ยอุทาน

"ไม่ต้องอ้าว ผู้หญิงมันก็ต้องเป็นผู้หญิงจริงไหม ใช้น้องชาย"

ดิเรกกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง พูดกับพลเบา ๆ

"นี่ป่าหิมพานต์แน่นอน"

"ทำไมล่ะ"

"กันกลัวว่าจะเป็นป่าแถวฝั่งธนนะซี"

พระยาครุฑหยุดยิ้มทันที

"ใช้น้องชาย เจ้าผู้มี ๔ ตา อย่าเข้าใจว่าข้าเป็นบ้า ข้าพูดว่าผู้หญิงมันก็ผู้หญิงก็คือว่า ผู้หญิงย่อมเหมือนกันทั้งนั้น คือไม่รู้ จักอึมในความรักเหมือนกับไฟไม่อึมเชื้อ หล่อนรักง่ายหน่ายเร็ว ฮะ -- ฮ่า พูดแล้วเจ็บใจ หัวใจของข้ามันแสนที่จะปวดร้าว ทั้งร้าว ทั้งราน ทั้งระบม ฮะ ฮะ ไม่เพราะนางกาเก็ดอกหรือ ข้าถึงต้องเนรเทศตัวเองมาอยู่ป่าหิมพานต์ ไร่ -- โลกนอกโลก" แล้วพระยาครุฑ ก็พูดเสียงหนักแน่น" กินยากี่แล้ว ฉียดยากี่แล้ว ไม่หาย ฮืม -- แมงากก็ทำให้ปวดร้าวไปหมด เขี้ยยดแข่งเขี้ยยดขาไม่ออก"

กิมหงวนมองดูพระยาครุฑอย่างปลงอนิจ

"พี่ครุฑ อย่าไปนึกคิดอะไรให้มากเลยน่า ไม่สบายก็ขึ้นไปนอนบนต้นไม้เถอะ พวกฉันลาก่อนล่ะ" แล้วเสี่ยหงวนก็พูดกับ เพื่อน ๆ ของเขา "ไปเถอะไว้ย ขึ้นอยู่กับพวกเราอาจจะพาลไม่สบายไปด้วย"

สี่สหายกับเจ้าแห้วหัวเราะคิกคัก พวกเดินต่อไป เสียงพระยาครุฑตะโกนลั่น

"น้องชายไว้ย กลับมาก่อนไว้ย"

นิกรหันมอ้ม

"ว่ายังไง พี่ครุฑ"

พระยาครุฑตะโกนตอบ

"เที่ยวหลังถ้าพวกแกมาเที่ยวป่าหิมพานต์อีกซื้อนี่โอมาฝากข้าสักครึ่งโหลไว้ย แล้วมาเอาเงินที่ข้า"

"เฮอ แล้วข้าจะซื้อมาให้"

อีกครั้งชั่วโง่งต่อมา

คณะเที่ยวป่าหิมพานต์ ก็ปรากฏตัวอยู่บนเขาสูงเล็ก ๆ ต่างกำลังพากันมองดูสระน้ำอันกว้างขวางแห่งหนึ่ง น้ำในสระใสสะอาด เต็มไปด้วยดอกบัวหลายชนิด บัวหลวงบัวเผื่อนและบัวผัน เจ้าแห้วผู้นำทางอธิบายให้ทราบ

"รับประทานนี้แหละครับ สระโนดาดที่ผมเล่าให้ฟัง"

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

"ทำไมไม่เห็นนางกิมอรล์"

เจ้าแห้วหน้าเสียว

"นั่นนะซีครับ รับประทานถ้าจะยังไม่ถึงเวลาที่เขามาอาบน้ำกัน หรือเขาอาบน้ำกันแล้วก็ไม่ทราบ" พูดพลางเจ้าแห้วก็มองดู เต่าใหญ่ตัวหนึ่งซึ่งนอนตากลมอยู่บนหาดทรายริมสระ "เดี๋ยวนี้ครับ ผมจะไปถามเต่าดูก่อน"

ดร ดิเรกอ้าปากหวอ

"มายก็อด เต่าเป็นพูดได้หรือวะ แห้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทาน สัตว์ที่นี้ นอกจากนกและปลาพูดได้ทั้งนั้นแหละครับ"

"อ้อ - เป็นแปลก ๆ นี่เราฝันไปกระมังหว่า"

เจ้าแห้วเดินเข้าไปหาเต่า สีสหายตามเข้าไปด้วย เจ้าแห้วก้มตัวลง ยกมือตบกระดองเต่าเบา ๆ

"พี่เต่า บอกฉันหน่อยซี พวกนางกินนรเขามาอบน้ำกันแล้วหรือยัง"

เต่าลืมหูลืมตาขึ้นมองดูเจ้าแห้วอย่างเคือง ๆ แล้วพูดกระซอกเสียง

"กูไม่รู้ว๊วย กวนใจจริงไอ้เปเรต กำลังหลับสบาย ๆ นางกินนรมันไม่ใช่แม่กูนี่หว่า จะได้คอยเฝ้ามัน"

เจ้าแห้วยกเท้าขวากระที่บลงกลางกระดองเต่าเต็มแรง

"นี่เนาะ"

"ไอ้ย" เต่าร้องสุดเสียง ดิ้นทุรนทุราย "ไอย ๆ ๆ โธ่ - ถือว่าเป็นคนรังแกสัตว์เดรัจฉาน นี่หรือ มนุษย์ผู้เจริญ ไอย กระดองหักป่นปี้หมดแล้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"ข้าถามเถิดซี ๆ เียงอยากหยิ่งยะโสกับข้าทำไมละ ยังจะพูดมากอีก ประเดี๋ยวพอแกกินเสียเลย"

เต่ามองดูเจ้าแห้วอย่างโกรธแค้น แล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"ไอ้हां"

พูดจบก็รีบคลานลงน้ำดำหายไป สีสหายหัวเราะลั่น ชอบบอกชอบใจไปตามกัน ดร.ดิเรกตื่นตื่นไม่น้อยที่เขาได้ยินเต่าพูดภาษามนุษย์

"ไอ้แห้ว เจอเอาเต่าตบอดเข้าให้แล้ว" นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง "ด่าเก่งเสียด้วย"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"ช่างมันครับ รับประทานถ้าขึ้นมาพินน้ำอีก ผมจับฟาดตายท่าเลย"

ทันใดนั้น เจ้าเต่าก็ค่อยไถลหน้าขึ้นมาพินน้ำแล้วตะโกนด่าเจ้าแห้ว

"ไอ้हां!"

เจ้าแห้วโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง มองดูเต่าซึ่งดำหายลงไปใต้น้ำ เขาจัดแจงถอดเสื้อเชื้ตออก

"รับประทานต้องเอาตัวให้ได้ ไอ้เวรนี่ปากจัดนัก"

กิมหงวนจับแขนเจ้าแห้วไว้

"อย่า แห้ว ถ้าแกกระโดดไปใต้น้ำ แกจะต้องเสียทีมัน มันอาจจะกัดแกได้"

"รับประทาน ไม่เป็นไรครับ น้ำมันใสมองแลเห็น"

นิกรพูดชัดขึ้น

"ช่างมันเถอะวะ แห้ว ถือสาอะไรกับสัตว์เดรัจฉาน เต่านะมันเป็นสัตว์โง่ ไม่เคยเล่าเรียน ไม่รู้จักวัฒนธรรมหรอก"

ดร.ดิเรก พูดขึ้นบ้าง

"มันเป็นสัตว์ที่น่าสงสารเหมือนกัน กระดุกอยู่นอกเนื้อ แต่ว่าธรรมชาติของมันแปลกมาก"

"แปลกยังไง" นิกรถาม

"มันอยู่ในน้ำ แต่มันเสือกมาขี่ตามจักกแร้คน เป็นเหม็นมาก ยิ่งแดดร้อนยิ่งเหม็นขม้ด"

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ขณะนั้น เจ้าแห้วแลเห็นนางกินนรผู้หนึ่งเหาะมาแต่ไกล ก็ขี้อบอคนาย

ของเขา

"รับประทานมานั่นแล้วครับ"

ต่างคนต่างมองตามเจ้าแห้ว

"เร็ว -- หลบไว้วพวกเรา" กิมหงวนพูด

คณะเที่ยวป่าหิมพานต์ พากันวิ่งเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ใบบังสีกครู่หนึ่ง ผุ้ นางกิมนรก็บินร่อนลงมาขึ้นข้างสระ ส่งเสียงเจี๊วจ้าว หัวเราะต่อกระซิกกัน

สี่สหายกับเจ้าแห้ว จ้องตาเขม็งมองดู ผุ้ นางกิมนรถอดปีกทอดหางออกวางไว้ ตละนางแฉล้มแฉ่มซ้อย ผิวเนื้อขาวผ่อง ปล่อยทรงอกอันสล้าง ไม่ผิดอะไรกับบัวตูมที่อยู่ในสระนี้

"คนไหนวะ ของเอ็ง" นิกกระซิบถาม

เจ้าแห้วน้ำลายยืด

"รับประทานคนที่นั่งบนก้อนหินก้อนที่ ๒ นั้นแหละครับ แม่คนสูงโปร่งนั้นเป็นหัวหน้ากิมนรผุ้"

กิมหงวนกระซิบถาม

"ชื่ออะไรวะ ข้าซักขอบเสียแล้ว"

"ชื่อยุพดีครับ"

อาเสี้ย จู๊ยกปาก

"ไม่เลวไว้ว ออกไปหาหล่อนเถอะ ผิดนักใช้วิธีเจ้าชู้ยักษ์ปล้ำเลย ไ้อโย แม่คนนั้นคาดเข็มขัดทองด้วยไว้ว ถ้าจะรวยมาก"

พลโบกมือให้กิมหงวนหยุดพูด

"เจี๊บบ ๆ พวกเรา หล่อนกำลังเดินมาทางนี้ " เขาพูดเสียงกระซิบ "ใช้สันติริวิธีเถอะวะ อย่าใช้แบบเจ้าชู้ยักษ์เลย"

ดร ดิเรกจู๊ยกปากเบา ๆ

"โอ -- เป็นส่วนมาก"

นิกยกมือเขกศีรษะดิเรกดังโป๊ก

"เจี๊บบ ๆ"

ดิเรกซักฉิว ยกมือเขกศีรษะนิกเรเต็มแรง

"เจี๊บบแล้ว"

ผุ้ นางกิมนรพากันเดินตรงมาที่พุ่มไม้ ซึ่งสี่สหายและเจ้าแห้วแอบอยู่ พุดคุยกันอย่างสนุกสนาน ต่างคนต่างเลือกเก็บดอกไม้ป่า ซึ่งบานสะพรั่งอยู่รอบบริเวณ

คณะเที่ยวป่าหิมพานต์ จ้องตาเขม็งมองดูนางกิมนรอย่างพิศวง หล่อนมีสภาพครึ่งนกและครึ่งมนุษย์ แต่กิริยามารยาทแฉ่มซ้อย

แม่คนที่เจ้าแห้วบอกว่าชื่อยุพดีร้องเพลงขึ้นเบา ๆ เนื้อเพลงนั้นแสดงถึงความหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยวใจ อ้างหลักธรรมดาธรรมชาติของโลกทุกสิ่งทุกอย่างยอมมีของคู่กัน มีพระอาทิตย์ก็มีพระจันทร์ มีดวงดาวก็ต้องมีท้องฟ้า สายลมแสงแดด ผู้หญิงผู้ชาย แต่พวกนางกิมนรเกิดมาอาภัพ ถึงแม้จะหะเหิรเดินอากาศได้ ก็ยังไม่ได้เป็นคนโดยสมบูรณ์ เพราะท่อนล่างยังเป็นนกอยู่ และไม่มีคู่ชีวิต เหมือนกับนารีทั้งหลายในโลกนี้

พอร้องจบ พวกกิมนรก็ตบมือกราว คู่รักของเจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย พุดกับยุพดีด้วยเสียงหัวเราะ

"ยุพดีชอบร้องเพลงนี้เสมอ"

ยุพดียิ้มเศร้า ๆ

"จะ ถูกแล้วสุมาลี ฉันชอบเพลงนี้มาก ฉันหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยวใจเหลือเกิน เมื่อไหร่หนอพระเป็นเจ้าจะส่งผู้ชายมาเที่ยวป่าหิมพานต์บ้าง"

สุมาลีหน้าจ้อยทันที

"อย่าหนีก้อย่าฝันเลยยูพตี ชาวโลกมนุษย์ล้วนแต่โกหกต่อแหลทั้งนั้น ดูแต่คุณແหัวของฉันทเถอะ พอได้ชมเชยแล้ก็หายหน้าหายตาไม่ย่างกรายมาอีกเลย"

แม่กนินรอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้น

"ถึงกระนั้นเธอก็ควรภูมิใจให้มาก เพราะอย่างน้อยเธอก็ได้รู้จักสรรักแล้ ผู้หญิงที่เกิดมาไม่มีใครรัก และไม่รู้จักสรรัก เท่ากับว่าเกิดมาเสียชาติ เขาว่ารักมันหวานขึ้นน้กไม่ใช่หรือสุมาลี"

สุมาลีฝันหัวเราะ

"ก็ไม่น้กหรือกจ้ะ มันเป็นทั้งน้ำผึ้งและยาพิษ"

แม่งามอีกคนหนึ่งตะโกนขึ้นดัง ๆ

"เบือ -- เบือโลก"

ทุก ๆ คนหันมามองดูหล่อน

"เป็นอะไรไปจ้ะ นงนุช" ใครคนหนึ่งถามขึ้น

"กั้มใจจ้ะ"

"กั้มใจเรื่องอะไร"

"อยากมีผัวนะซี ถ้าเขาพระสุเมรุมันไม่สูงเทียมฟ้าละก้อ ฉันทคงบินไปเมืองมนุษย์นานแล้ แฮือ - เมื่อไหร่หนอฉันทจึงจะมีวาสนาได้นั่งรถจี๊ปกับเขาบ้าง ฉันทอยากมีผัวฝรั่งมันโก้ดี"

แม่คนหนึ่งหัวเราะเสียงใส

"ฉันทชอบคนไทยจ้ะ"

อีกคนหนึ่งพูดโพล่งขึ้น

"ฉันทอยากได้ผัวแขก"

สี่สหายหันมามองดูหน้ากัน นิกกระซิบกระซาบเบา ๆ

"ออกไปหาหล่อนเถอะพวกเรา เลือกเอาคนละคน กันชอบแม่สุมาลีไว้ย สวยมาก"

เจ้าแ้วสะดุ้งโหยง

"รับประทาน ข้ามกระผมไปเถอะครับ"

นิกผลอดตัวหัวเราะกัก ผู่งนางกนินรหน้าตื่นต่างเหลียวซ้ายแลขวา ทำหน้าเล็กลักไปตามกัน

"ตายจริง เสียงใครหัวเราะแฉนี้ ตายละ ถ้าเป็นพวกพรานบุญละก้อแย้เชียว แฉคงจะมาช่มดักจับพวกเรา"

แม่ยูพตีอมยิ้ม

"ตื่นไปได้ มารศรี ไม่ใช่พรานบุญหรือก เสียงหมาป่านะ"

หมาป่าทำคายน แล้แกล้งหอนเป็นเสียงหมา

"บรู๊ว -- -- -- ฮั้ง ๆ ฮั้ง ๆ แฮ -- แ่งง ๆ"

พวกนางกนินรถอนหายใจโล่งอก ดร.ดิเรกพยักหน้ากับเพื่อน ๆ

"ออกไปหาหล่อนเถอะ"

ขณะที่ยิวปาหิมพานต์ พวกกันเดินออกไปจากพุ่มไม้ นางกนินรร้องวิ๊ดวาย แต่พอแลเห็นเจ้าแ้ว ทุกคนก็จำได้ สุมาลีร้องขึ้นดัง ๆ

"พี่แ้ว พี่แ้วชา"

ต่างคนต่างเผลอเข้าอกตักัน นิกกรยิ้มให้พวกนางกินนร

"สวัสดี เธอทั้งหลาย อย่าตกใจเลยจ้ะ พวกเรามาจากโลกมนุษย์ และเป็นมิตรที่ดีของเธอ"

ฝูงกินนรตื่นเต้นดีใจไปตามกัน ต่างพากันเข้ามาห้อมล้อมสี่สหาย ยูพดีผู้เป็นหัวหน้ากล่าวถามนิกกรอย่างนอบ น้อม

"คุณคือใครคะ"

"ฉันมีนามกว่านิกกรจ้ะ เพื่อนฉันคนนี้ชื่อพล คนนั้นชื่อดิเรก คนนี้ชื่อกิมหงวน"

"อู -- พระเป็นเจ้าส่งพวกคุณให้มาเป็นตัวพวกดิฉันแล้ว ดีใจจังเลย ดิฉันชื่อยูพดีคะ เป็นหัวหน้านางกินนรแห่งเขาไกรลาส
นี่เพื่อน ๆ ดิฉันทั้งนั้น คนนั้นงูชุนั้นมารศรี คนนั้นดวงใจ คนนั้นคู่ รักคุณแห้ว ชื่อสุมาลี"

นิกกรยกมือขึ้นนับดัง ๆ

"หนึ่ง-สอง-สาม-สี่-ห้า บ๊ะ-๕ คนพอดี แม่กินนรจ๋า ฉันได้ยินพวกเธอคร่ำครวญกันว่า อยากจะมีผิว พวกฉันทุกคนไม่รัง
เกียจหรอกจ้ะ เต็มใจและยินดีที่จะเป็นตัวพวกเธอเสมอ"

ฝูงกินนรอายม้วนตัวนไปตามกัน บางคนก็ยกมือขึ้นปิดหน้า อาเสี้ยมแบ่น ยกมือจับข้อมือแม่ทัศนีย์

"อย่าอายเลยจ้ะ ผิวเมี่ยมันเป็นของธรรมดาโลก พวกเราอยากมีเมียนางกินนร จึงสู้อุตส่าห์บากบั่นมาจนถึงป่าหิมพานต์
พยายามสืบหาเธอจนอ่อนใจ"

ทัศนีย์สั่นศีรษะ เนื้อตัวสั่นระริก

"ปละ -- ปล่อยดิฉันเถอะคะ ดิฉันกลัวคุณ"

"น่า ไม่ต้องกลัวว่า คนดีของฉัน ไปคุยกันทางพุ่มไม้ทางโน้นเถอะ ฉันมีเรื่องเมืองมนุษย์เล่าให้เธอฟังเยอะแยะ" พุดจบกิม
หงวนก็หันมายิ้มกับเพื่อน ๆ "ช่วยตัวเองไว้ย ตัวใครตัวมัน"

แล้วอาเสี้ยก็พาทัศนีย์ วิ่งเหยาะ ๆ ไปจากที่นั่น พลยิ้มให้ยูพดี หัวหน้านางกินนร

"ยูพดีจ๋า โลกได้สร้างสรรให้ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดมาคู่กัน ทุกอย่างที่พวกเธอคนหนึ่งพุดเมื่อตะกี้ มีพระอาทิตย์ก็ต้องมีพระ
จันทร์ มีผู้หญิงก็ต้องมีผู้ชาย"

นิกกรพุดสอดขึ้น

"มีแม่งนงูช ก็ต้องมีพ่อนิกกร"

ดร ดิเรกพุดขึ้นบ้าง

"ดวงใจก็ต้องมีดอกเตอร์ดิเรก ฮะ -- ฮะ ยู อาร์ มาย สวีท อาร์ท เว็ล - เวล - เหวล" พุดจบเขาก็คว้ามือดวงใจพาเดินไป
จากสระน้ำ

นิกกรจำเผลอ เกี้ยวแม่งนงูชคู่รักของเขา

ชรอยบุญกรรมหนุนนำ

ได้มาพบงามขำใน -- พนา

เธอเป็นกินนรรูปอ่อนแอ้น

หัวใจฉันเป็นแสนที่จะปริดา

จงมาเป็นเมียพี่เกิดมารศรีกินนรา - - - -

งนงูชหัวเราะคิก

"คุณเป็นยี่เกหรือนี่"

นิกกรพยักหน้า

"จ้ะ ฉันเป็นในโรง"

"อ้อ ในโรงก็พระเอกนะซีคะ"

นิกรสั้นศิริษะ

"เปล่าจ๊ะ อยู่ในโรง"

"แล้วทำหน้าที่อะไรคะ "

"คอยกวาดวิกเมื่อยี่เกเล็กจ๊ะ ง่า -- ไปทางโน้นเถอะจ๊ะ นงนุช"

"ฮึ้ยไม่เอา ไปทำไม"

"ไปเล่นขายข้าวขายแกงกัน"

"อย่าเข้าเลย จะหลอกดิฉัน"

"ฮึ้ย-- ดื้อจริงไว้ย ประเดี๋ยวไม่ยอมเป็นผัวเลย" พุดจบเขาก็คว้ามือของนงนุช พาเดินไปทางภูเขาริมสระน้ำ

พลกับยุพตียิ้มให้กัน แล้วพลก็สวมกอดหล่อน

"ยุพตีจ๋า รักฉันไหม"

ยุพตีสั้นศิริษะ

"อยากจะรักเหมือนกันแหละคะ แต่ว่า- -"

"อะไรจ๊ะ"

"คุณต้องตอบปัญหาดิฉันก่อน"

เขาหัวเราะประคองหล่อนนั่งลงบนเนินดินเคียงคู่กับเขา

"ฉันพร้อมแล้วที่จะตอบปัญหาเธอ"

ยุพตียิ้มน่ารัก

"ขอบคุณคะ คุณเป็นลูกผู้ชายที่มีศีลสัตย์คนหนึ่งใช่ไหมคะ"

"จ๊ะ ถูกแล้ว"

"ถ้าเช่นนั้น คุณคงไม่โกหกฉัน"

นายพัชราภรณ์พยักหน้าช้า ๆ

"จ๊ะ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ฉันจะโกหกยุพตี"

แม่งามนั่งอึ้งไปสักครู่

"ถามจริง ๆ เอะคะคุณมีลูกมีเมียแล้วหรือยัง"

"โอ๊ย ยังจ๊ะ ฉันยังเป็นโสด เกิดมาไม่เคยรักผู้หญิงเลย เพิ่งรู้สึกรักยุพตีวันนี้แหละ ยุพตีคนแรกและคนสุดท้ายที่ฉันจะรัก"

พุดพลางยกมือประคองกอดหล่อน "ยุพตีจ๋า เธอสวยราวเทพธิดา ฉันรักเธอเปรียบประดุจชีวิตของฉัน ยุพตีไม่เกลียดฉันไม่ใช่หรือ?"

ยุพตีค่อย ๆ แคะมือเขาออก

"ดิฉันเป็นคนมีกรรมมาก จึงมีสภาพอย่างนี้ครึ่งคนและครึ่งนก อย่าให้ดิฉันต้องรับกรรมจากคนอื่นเลยนะคะ เป็นความจริงหรือที่คุณว่าคุณเป็นชายโสด"

"โอ้ -- ให้ลากเลือดลงแดงตายซีจ๊ะ ฉันเป็นโสดจริง ๆ ไม่เชื่อถามเพื่อนฉันดูก็ได้"

ยุพตียิ้มเศร้า ๆ เอียงศิริษะชบลงบนบ่าเขา

"ในชีวิตของดิฉันก็เพิ่งรู้จักความรักในคราวนี้ ดิฉันพร้อมแล้วค่ะ ที่จะเป็นของคุณ"

พลยกมือเขยคางหล่อนขึ้น ก่อนที่เขาจะก้มลงจูบหล่อน พายุใหญ่ก็พัดมาทั้ง ๔ ทิศ อากาศมืดครึ้มไปทั่ว ฝูงสัตว์พากันแตกตื่นวิ่งพล่าน

"อะไรกัน ยุพดี" พลถามโดยเร็ว

ก่อนที่ยุพดีจะตอบ พลก็รู้สึกว่าเขาเองไม่เห็นอะไรแล้ว เสียงเพื่อนทั้งสามคนตะโกนเรียกเขา ป่าหิมพานต์อยู่ในความมืด ท้องฟ้ากลายเป็นสีดำน่ากลัว

ที่บ้านอาจารย์ท่วม

พล นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าแห้วต่างนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนพรมปูพื้น วิญญาณทั้ง ๕ กลับคืนเข้าสู่ร่างแล้ว สีสหายและเจ้าแห้ว ได้ยินเสียงพูดจ้อกแจ้กจอบแจกก็ลืมตาขึ้น แล้วทุกคนก็สะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็น นายร้อยตำรวจคนหนึ่ง กำลังเจรจากับท่านอาจารย์ พลตำรวจอีกสองคน ช่วยกันค้นหาเครื่องมือไสยศาสตร์

"เฮ้! กิมหงวนอุทานขึ้นดัง ๆ

นายร้อยตำรวจโทหนุ่มมองดูสีสหายและเจ้าแห้ว

"อ้อ รู้สึกตัวแล้ว เป็นยังไงบ้างครับคุณ"

อาเสี้ยยกมือเกาศีรษะ

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ ผมกำลังจะเข้าด้ายเข้าเข็มอยู่แล้ว คุณมาส่งเสียงอะอะทำให้วิญญาณของผมกลับเข้าสู่ร่าง นำเสี้ยตายเหลือเกิน"

นายตำรวจหัวเราะ

"ลุกขึ้นเถอะครับ เชิญไปโรงพักกับผม ในฐานะที่คุณเป็นเจ้าของทุกซ์ ถูกนายท่วมล่อลวงด้วยการสกดจิตต์"

สีสหายและเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นยืน ดิเรกมองดูนายร้อยตำรวจอย่างแปลกใจ

"ผมไปเที่ยวป่าหิมพานต์มา"

นายตำรวจยิ้ม

"มันเป็นเรื่องเหลวไหล และเป็นไปไม่ได้ นายท่วมบังคับจิตใจคุณให้เห็นไปอย่างนั้นเอง พวกคุณถูกนายท่วมให้กินยาเบื่อเมาชนิดหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจทำให้คุณมึนเมาในราว ๒ ชั่วโมง ทางตำรวจสืบทราบมานานแล้วว่า นายท่วมหากินในทางหลอกลวงประชาชน อ้างตัวว่าเป็นผู้วิเศษ นำมนต์ในบาตรนี้แหละครับ คือยาเบื่อเมา"

"ผมไปป่าหิมพานต์มาจริง ๆ นี้ครับ"

นายตำรวจหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง ส่งรูปภาพเขียนสีน้ำขนาดกว้างฟุตครึ่ง และยาว ๒ ฟุต ประมาณ ๑๐ รูปให้นิกร

"นี่ยังไงครับ ป่าหิมพานต์ นายท่วมซุกรูปภาพเหล่านี้ให้คุณดูที่ละภาพ คุณก็เห็นเป็นจริงเป็นจัง"

สีสหายและเจ้าแห้ว ต่างพากันมองดูรูปเหล่านี้ทีละภาพ ทุกคนแปลกใจไปตามกัน รูปแรกเป็นภาพวิธอันสวยสดงดงาม มีพันธุ์ไม้ต่าง ๆ สีเช่นเดียวกับที่สีสหายได้ไปเห็นมาในป่าหิมพานต์ รูปที่ ๒ เป็นรูปพระยาครุฑ เกาะอยู่บนต้นไม้ รูปที่ ๓ เป็นรูปเทพธิดาบุปผชาติ รูปที่ ๔ เป็นรูปสระอินดาต รูปที่ ๕ เป็นรูปหมูนางกนิกร

รูปเขียนทั้ง ๕ รูปนี้แหละ บอกให้สีสหายและเจ้าแห้วรู้ทันทีว่า เขาถูกอาจารย์ท่วมสกดจิตต์ ใช้รูปภาพเหล่านี้หลอกลวงเขา เสี้ยหงวนมองดูอาจารย์ท่วมแล้วยกคิ้ว

"ว่าไงครับ ท่านอาจารย์"

นายท่วมผินหัวเราะ

"ผมไม่มีคำแก้ตัวอะไร แต่ผมกล้ารับรองว่าผมถอดวิญญาณคุณให้ไปเที่ยวป่าหิมพานต์จริง ๆ"

นายร้อยตำรวจ ล้วงกระเป๋าหยิบกุญแจมือออกมาสวมข้อมืออาจารย์ท่วม

"แกไม่ต้องแก้ตัว ไปโรงพักเถอะ แกมีคดีติดตัวหลายเรื่อง ฉันพยายามสืบสวนการเคลื่อนไหวของแกมาเดือนกว่าแล้ว แก หลอกวงทำลายผู้หญิงมาหลายคนทีมารอให้แกมาทำเส้นหย่าแปดทาน้ำมันจันทร์ที่หน้าอก หรือลงเลขยันต์ให้ผัวรัก มีเจ้าทุกข์หลายคนมาแจ้งต่อฉัน ไป – ออย่ารำไร อาชีพอันชั่วร้ายของแกคงจะสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้"

สี่สหายทำตาปริบ ๆ มองดูหน้ากัน

"เป็นแปลกไฉน" ดิเรกพูดขึ้นดัง ๆ "อาจารย์ท่วมคือนักจิตต์ศาสตร์ด้วย สามารถบังคับจิตใจเราได้"

นายตำรวจสั่งให้ลูกน้องของเขา นำของกลางต่าง ๆ ไปขึ้นรถ แล้วหันมาพูดกับสี่สหายและเจ้าแห้ว

"เชิญคุณไปให้การที่โรงพักสักครู่เถอะครับ คุณเสียเงินไปเท่าใดไม่ทราบ"

พลเยี่ยมแห่ง ๆ

"เราห้าคนเสียค่าป่วยการไป ๓๐๐ บาทครับ"

นายตำรวจพยักหน้า

"ไอ้หมอนี้มันหลอกวงประชาชนมานานแล้ว อันที่จริงพวกคุณไม่น่าจะเชื่อถือในสิ่งเหลวไหลเช่นนี้เลย"

"ออไร ฝรั่งเป็นโง่มาก" ดิเรกพูดเสียงเครือ "เสียแรงที่เป็นถึงดอกเตอร์ ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนเมืองนอก โอ – ฝรั่งเป็นเสียรู้ไอ้คนแก่วัด ฮะ-- ฮะ"

เจ้าแห้วยกเท้าเตะกันนายท่วมดังผลึก

"นี่แน่ะมึงต้มกูกมานานแล้ว ทีละ ๑๐ บาท ไม่ต่ำกว่า ๒๐ หน เดียวกระที่บตายท่าเลย"

ต่อจากนั้น เจ้าพนักงานตำรวจก็นำผู้ต้องหาทั้งของกลางและเจ้าทุกข์ทั้งห้าคนลงไปจากบ้าน

สี่สหายและเจ้าแห้วหน้าตื่น เมื่อมองไม่เห็นรถสตูดิโอเก้ง มีแต่รถ ๒ แถวของตำรวจจอดอยู่คันเดียว

"เฮ้ย รถเราหายไปไหน" พลพูดเร็วปรือ

ดิเรกหน้าซีดเผือด

"มายก๊อด ขโมยต้องเอาไปแน่ ๆ ขโมยที่มีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ พอพิดพอเหวี่ยงกับกัน"

พลหันมาทางนายตำรวจ

"คุณครับ รถยนต์ผมหายเสียแล้ว"

นายตำรวจลืมหูลง

"รถคุณหาย"

"ครับ สตูดิโอเก้ง แคมเปียน สีงุ่น นำเบอร์ ก.ท. ๘๗๐๘ ผมจอดไว้ที่นี่แหละครับ แยะจริง"

นายตำรวจนั่งอึ้งไปสักครู่

"เมื่อผมมา ผมไม่เห็นรถยนต์จอดอยู่เลยไปรถผมเถอะครับ รีบไปโรงพัก แล้วผมจะช่วยคุณทำการสืบสวนหาตัวคนร้าย ขโมยรถโดยเร็วที่สุด รีบไปเถอะครับ ออย่าช้าเลย"

ก่อนที่สี่สหายจะขึ้นไปนั่งบนรถ ๒ แถวของเจ้าพนักงาน เด็กชายอายุประมาณ ๑๐ ขวบคนหนึ่งแต่งกายสกปรกมอมแมม เดินเข้ามาหา ดร.ดิเรกแล้วกล่าวถามห้วน ๆ

"คุณชื่อดิเรก ใช่ไหม ?"

ดิเรกมองดูหน้าเจ้าหนูน้อย

"ถูกแล้ว ฉันเอง"

เจ้าหนูล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบกระดาษสีขาวชิ้นหนึ่งส่งให้

"มีคนเขาจ้างผม ให้เอาหนังสือนี้ไว้ให้คุณครับ นี่ครับ"

นายแพทย์หนุ่มแปลกใจเล็กน้อย เอื้อมมือรับจดหมาย เจ้าหนูน้อยรีบเดินไปจากที่นั่นทันที ดร.ดิเรก คลี้กระดาศสีขาว
ออกอ่าน

คุณหมอมือที่รัก

ประดิษฐกรรมของคุณหมอมือ อาจจะใช้ได้สำหรับขโมยที่โง่ แต่ขโมยอย่างผมรู้สึกไม่ยากเย็นอะไรเลย ที่ผมจะนำรถสตูดิโอ
เก่งไปโดยไม่ให้เครื่องกระจายเสียงของคุณหมอมือ ทำตามได้

นับถือ

?

อ่านจบ ดร.ดิเรก ก็ทำหน้าที่เหมือนกับจะเป็นลม ส่งจดหมายให้เพื่อน ๆ พลอ่านเป็นคนสุดท้ายแล้วเขาก็มอบเอกสารชิ้นนี้
ให้นายตำรวจ รองสารวัตรสถานีตำรวจนครบาลบางรัก รับรองว่าเขาจะพยายามสืบจับคนร้ายจนเต็มความสามารถ

รถยนต์ ๒ แแถว แล่นออกไปจากบ้านของนายท่วม เพื่อนบ้านใกล้เคียงต่างพากันมองดู ท่านอาจารย์นั่งหน้าตมอยู่ในรถ
สี่สหายอยู่ในลักษณะเครื่องขีมิ เสียทั้งเงินเสียทั้งเวลา มีหน้าซ้ำเสียรถยนต์ไปอีก ๑ คัน

- จบ -